

ПЕТЪР БОБЕВ
ВЪЗМЕЗДИЕТО НА КАЛИ
ФАНТАСТИЧНО-
ПРИКЛЮЧЕНСКИ РОМАН

chitanka.info

СЪДБОВНОТО ИНТЕРВЮ

Интервюто беше поместено във влиятелния вестник „Таймс ъв Индия“, което подчертаваше значението на разглеждания проблем.

Разговорът се състоя в приспособената като експериментален заводски цех лаборатория на доктор Рам Чандра, автор на на шумялото в международната преса, както и в научните и теософските среди, откритие за производство по фабричен начин на истинско месо, а не както досега на соеви и подобни нему заместители.

Предаваме го изцяло без съкращения.

Първият въпрос на нашата репортерка беше банален наистина, но така почват всички:

— **КОЕ ДАДЕ ПОДТИК ЗА ПРОУЧВАНЕТО ВИ? ПОКЪРТТЕЛНАТА КАРТИНА В НЯКОЯ КЛАНИЦА ИЛИ ОЗАРЕНИЕ СВИШЕ?**

— Нито едното, нито другото. Известно ви е, че аз съм биолог. Никаква ужасяваща картина не е в състояние да ме разстрои толкова, когато знам, че в природата истинското месо се получава единствено чрез убийство. Изяж, за да не бъдеш изяден! Не съм религиозен, макар че статистически се вода като будист. Произхождам от семейство на убедени вярващи в Буда — просветлението. А първата заповед на тази религия гласи: „Не убивай никакво живо създание“. Християнството и юдаизмът също проповядват сходна Божя заповед. По важност шеста по ред от всичките десет. И то някак уклончиво. За какво впрочем се отнася тази забрана: за всичко живо или само за човека? Хората все не дръзват да се откажат от бифтеците и пържолите.

— **НИМА** ОТРИЧАТЕ ЗНАЧЕНИЕТО НА ЖИВОТИНСКИТЕ БЕЛТЪЧНИ ЗА ПЪЛНОЦЕННОТО ХРАНЕНЕ?

— То е в основата и на моите подготвителни проучвания. В своето развитие природата не е и допускала, че тя самата ще създаде друго същество, което ще има нахалството да преценява от своя етична гледна точка нейните основни закони.

— **А** ЧОВЕКЪТ ПРОЯВИ ТОВА НАХАЛСТВО?

— Защо да не допуснем, че и това е включено в информационната програма на вселенската еволюция. Първият стадий на живота представлява само сливане на простите белтъци. Вторият — поглъщане на един микроорганизъм от друг. Третият — усвояване на неорганичното вещество чрез фотосинтезата. И четвъртият, днешният — когато растителноядните служат пряко за храна на хищниците, към които, без да се засягаме, трябва да причислим и човека, нас самите.

— **ИСКАТЕ** ДА КАЖЕТЕ...

— Че в първоначалния план за усъвършенстването на живота може да е предвиден още един етап, през който и хищниците ще съществуват, без да унищожават други животни. Еволюцията сама да е предвидила раждането на същество като човека, което ще добива необходимите си животински белтъци по изкуствен начин. Изключвайки напълно убийството като единствена възможност за набавяне на храна.

— **НЕ** СЕ ЗАСЯГАЙТЕ, НО ПОДМЯТАТ, ЧЕ УСПЕХЪТ ВИ Е НЕПРЕДВИДЕН?

— Напълно вярно! Много изобретения стават случайно. Но забележете, никога от случайни хора. Нужна е солидна научна подготовка, за да се отсее обикновената грешка в експеримента от благословената грешка, която може да подсказе ново решение, ако не на същия, то на друг, понякога съвсем далечен проблем.

— **А** ПРИ ВАС?

— Търсех едно, намерих друго. Изглежда, някое центърче в подсъзнанието ми непрекъснато е бодърствало,

като че ли е очаквало точно този момент.

— **ПРОГРАМИРАН И ТОЙ?**

— Защо не? Кой би дръзнал да твърди, че е разгадал тайните на двигателя на прогреса? Дали тези случайности не са космично предопределени?

— **КАКВО ТОЧНО СТАНА ВЪВ ВАШИЯ СЛУЧАЙ?**

— Занимавам се отдавна с тъкани и култури на животни. С най-разнообразни предназначения: от суровини за ваксини до материал за генноинженерни манипулации. Нуждаех се от щам с бързо и непрекъснато делене на клетките, ако може — безгранично. За целта ползвах нарочно получен от мен хибридом — кръстоска между обикновена и ракова клетка. Едната предава качествата на здравата тъкан, другата, раковата — способността за безкрайно делене. Досега се е получавало само еднослойно струпване, най-много зрънца до един кубически милиметър. Това очаквах и аз. Но...

— **НО?**

— Клетките взеха да се делят неконтролируемо. Всъщност не съвсем безразборно, а подобно на някои растителни култури. Запълниха петриевото стъкло, което наложи да прекъсна изпитанията и да подменя състава. Обясних си го със замърсяване с незабелязано попаднал друг микроорганизъм. Ала не го изхвърлих. „Центърчето“ в подсъзнанието не ми позволи. Прегледах най-внимателно цялата документация за работата ми, записана до най-малката подробност в компютъра. И... И открих грешката... Благословената грешка...

— **ИМЕННО?**

— Всъщност принципът е много прост. Всеки човек със средна научна подготовка би могъл да се досети. При възникването на хибридома е включен преди милиони години, може би случайно, да го наречем „ген на безсмъртието“, който предопределя непрекъснатото делене, а в едноклетъчните организми — „ген на задължителното раздалечаване след деленето“. Тези два гена трябва да бъдат имплантирани в търсените клетки. Просто и ясно!

Но само дотук. Оттук започва трудното. Как да стане тъкмо това? Нужни са експерименти, експеримент след експеримент, години наред, докато се налучка (наистина налучка) желаният имплантат.

— **ЗАЩО ПЪК И ГЕН НА ЕДНОКЛЕТЪЧНО?**

— Защото иначе до отделната клетка няма как да проникне хранителният разтвор. Културата няма кръвоносна система.

— **ТОГАВА КАК Я ПРЕВРЪЩАТЕ В ТЪКАН?**

— С пресуване. Като хлебната мая например. За жалост това е все още само началото. Следва най-мъчното... Тук нямаме обикновена бактериална култура, където се използва направо кръвна плазма. Тук хранителната среда не бива да бъде от животински произход. Иначе се обезсмисля целият замисъл... Опити, опити, докато се намери комбинация, богата на разпадните продукти от смилането на животинските белтъчини и мазнини. И с всички други съставки, които тялото получава с храната: минерални вещества, витамини, хормони, микроелементи. И главно — кислород... Освен това не помаловажно — осигуряване на оптимални физически условия: асептична среда, температура, газообмен, отстраняване на отпадъците при обмяната.

— **ПОСТИГНАХТЕ ЛИ ВСИЧКО ТОВА?**

— Не смея да твърдя това. Живият организъм е много сложен апарат, който също не сме изучили напълно. Не вярвам, че е дошъл моментът за решителния опит...

— **И ОЩЕ НЕЩО, ОСОБЕНО ВАЖНО, АКО НЕ ПЪРВОСТЕПЕННО. ЗАМИСЛЯЛИ ЛИ СТЕ СЕ ЗА ПОСЛЕДИЦИТЕ, КОИТО ЩЕ ПРЕДИЗВИКА ВАШЕТО ОТКРИТИЕ, АКО БЪДЕ ВЪВЕДЕНО МАСОВО?**

— Налучкахте, тъкмо този проблем ме вълнува най-вече. За икономическите и за етичните последствия. Икономическите като че ли са по-предвидими. Първо — закриване на всички угоителни животновъдни ферми. Както и кланиците. И свързаното с това изхвърляне на улицата на работещите там хора.

— **А МЕСОПРЕРАБОТВАТЕЛНИТЕ ПРОИЗВОДСТВА?**

— Те заедно с хладилните предприятия са нужни за преработката и на „изкуственото месо“ до състояние, годно за употреба. Те могат да поемат част от безработните животновъди и месари.

— **ОЩЕ ЕДИН ВЪПРОС, АКО НЕ СЪМ ВИ ОТЕГЧИЛА. КАКВО ЩЕ СТАНЕ С МЛЕЧНИТЕ ЖИВОТНИ И ПТИЦИТЕ НОСАЧКИ, СЛЕД КАТО ПРОДУКТИВНОСТТА ИМ СТАНЕ НЕРЕНТАБИЛНА? ОТ ЕСТЕСТВЕНА СМЪРТ ЛИ ЩЕ БЪДАТ ОСТАВЯНИ ДА УМИРАТ? И БЕЛГЪЧИНИТЕ ИМ ДА ПРОПАДНАТ НАПРАЗНО...**

— Животът ще реши. Или ще се наложи по изключение да се колят, което на практика проваля целия морален замисъл, или ще се премине към добиване на мляко и яйца също така по фабричен път. А то теоретично не е невъзможно. Дори е по-просто.

— **А другият въпрос? Етичните последици?**

— Впрочем тъкмо те лежат в основата на моята идея. Липсва ли оправданието за наложителността на убийството за изхранването на хората, става по-вероятна появата на нов човек, отвикнал от тази наложителност не само за прехрана, ами и за решаването на всякакви сложни проблеми. Дали тъкмо така няма да се притъпи и тоя сатанински бяс за масово самоизстребление — войната? Възвеличавана като апогей на родолюбието и храбростта с всички свързани с тях добродетели. Сегашният хомо сапиенс, който всъщност е хомо карниворус (месоядец), естествено ще еволюира до състоянието на хомо етикус, освободен от още една животинска обвивка по пътя си към Просветлението според будизма, преди да достигне състоянието на архат — светец, достоен за Нирвана.

— **НО ДА СЕ ВЪРНЕМ ПАК КЪМ ИКОНОМИКАТА. КАКВИ СА СПОРЕД ВАС ИЗГЛЕДИТЕ ЗА УСПЕХ НА ПРЕДЛАГАНИЯ, ДА ГО НАРЕЧЕМ, ФАБРИЧЕН МЕСОДОБИВ?**

— При досегашния начин преобладаващата част от енергията на изразходвания фураж отива за поддържане на телесната температура и на другите физиологични функции на угоявания добитък, а за прираст — значително

по-малка част. Докато при предлагания от нас способ всичко се оползотворява, което прави рентабилността особено висока. Пък, както е добре известно, капиталът се интересува от печалбата, без да се съобразява с някакви нравствени, социални или сантиментални подбуди.

— **Е, вече можем да приключваме. И без това ви отнех много от тъй ценното ви време... В очакване на раждането на хомо етикус.**

Карлос Гонсалес продължи да държи изрезката от вестника.

Беше атлетичен мъж, вече малко понапълнял от охолния живот, русокос и синеок — безспорно наследство от някой прадедо северняк.

Замислен. А имаше защо. Засягаше го пряко. Лично.

Обикновено интервю, наистина, сухо, с най-банални въпроси и не особено остроумни отговори, неспособни да развълнуват дори масовия читател, за който впрочем бяха предназначени по съдържание, език и терминология.

Той обаче не беше масов читател, а главен акционер и президент на месодобивната компания „Гонсалес и сие“, която владееше почти една трета от кланиците и снабдяващите ги със „суровина“ угоителни ферми на страната.

Не можеше да остане безучастен пред подобна заплаха. Която всъщност изглеждаше напълно реална. Нещо повече, предстояща.

Не беше придобил цялото това състояние в наследство като разните му там Моргановци и Рокфелеровци. Нито от лотария или като подарък от ексцентричен милиардер. Придобил го бе със собствени сили, с умение, с находчивост.

Внезапно телефонът изчурулика. С мелодията на славей. Така беше заръчал предварително Карлос Гонсалес. Обичайният звън го дразнеше. Милионерът има право на всякакво хрумване.

Вдигна слушалката. Оттатък се обади любезен глас:

— Мистър Гонсалес, партньорът, когото очаквате, дойде. На ваше разположение е.

— Добре! Идвам след няколко минути.

Ставаше дума за предварително уговорена партия на покер в дискретната игрална зала на хотела, до която имаше достъп само

елитът с утвърдено обществено положение и доказани платежни възможности.

Карлос Гонсалес бе дошъл в Индия този път не по работа, а за почивка. За развлечение. Туристическата компания, която бе организираща целия му престой тук, му бе осигурила и достъп до този затворен за обикновените посетители клуб.

Гонсалес обичаше да играе покер. Ала не толкова от хазартна страст. Тя му беше чужда. Като всеки жив човек той имаше много слабости. На туй отгоре разполагаше с достатъчно пари, та да си ги позволява. Първо — да печели пари. Кое то всъщност не беше слабост, а обратното — силата му, която му даваше възможност да задоволява другите си увлечения.

Този път бе дошъл тук, воден от една от истинските си страсти — лов на редки животни. По простому за простите хорица наричано браконьерство, а за такива като него — гъделичкащо нервите забавление.

В пресата се бе появило съобщение, че по тези места се е появил тигър албинос, вече възвеличан от вестникарите като „Призрака на джунглата“. Естествено такъв рядък екземпляр беше включен веднага в списъка на забранения за ловуване дивеч. Но и тази забрана, както навсякъде по света, се отнасяше само за дребните браконieri, които така си изкарват прехраната. Не и за милионери.

Туристическата компания привличаше заможните си клиенти и с възможността да им осигури всякакви удоволствия, за всеки според предпочитанията му. Имаше всестранни контакти и го бе свързала с реномирана фирма, която под прикритието на обикновено ловно сафари за по-скромните си клиенти устройваше за особено платежоспособните отстрел на всякакъв улов. Разполагаше с верни и сигурни ловци водачи, разполагаше със свои агенти в службите за борба с браконьерството, имаше връзки и със служители от още по-висок ранг, които естествено се намесваха, когато положението се усложнеше повечко.

Но всичко това и заплащането на експедицията се оказваше само по възможностите на хора с обществено положение от президент на компания нагоре.

Карлос Гонсалес от вчера очакваше обещаната експедиция. Притежаваше много ловни трофеи: глава на трирог носорог, кожа на

почти черен лъв, чучело на синеока бяла мечка. Все още му липсваше тигър албинос. Ала се надяваше скоро да се сдобие и с такъв.

Сега му предстоеше едно по-дребно развлечение.

Той се надигна от стола, след като остави на бюрото вестникарската изрезка със заинтригувалата го беседа. По-точно не само заинтригувала, а направо разтревожила. Имаше нужда от забавление.

След няколко минути влезе в казиното, посрещнат от самия шеф, който тозчас го отведе към уединената игрална маса, където седеше очакваният партньор.

— Джентълмен! — рече доверително шефът. — Само да ви предупредя, малко по-темпераментен...

Карлос го прецени с бърз проникателен поглед.

Едър, добре развит индиец в изящно скроен европейски костюм и отрупани с пръстени ръце. Но най-забележителното — цялото му лице бе покрито с белези от преболедувана едра шарка, които въпреки цялата си грозота не успяваха да развалят впечатлението от правилните му черти и благородството, както и от чувството за собствено достойнство, лъхащо от цялата му личност.

Наистина джентълмен, както му го бе представил шефът.

Двамата се поклониха леко един на друг.

Придружителят посочи с поглед милионера:

— Мистър Карлос Гонсалес, бизнесмен, от месодобива.

Другият кимна разбиращо.

Шефът посочи и него:

— Мистър Ашок Кумар, бизнесмен, от ютения бранш.

Браншът не говореше особено в полза на бизнесмена, но фактът, че беше приеман в този клуб, сам по себе си говореше достатъчно.

Производството на юта е особено развито в Индия като основа на много видове индустрии: въжена, чувалена, декоративни тъкани, амбалаж, брезент, постилки и още много други. Въпреки това не се славеше като източник на големи печалби.

Двамата седнаха на масата. Размениха само десетина думи, колкото да се споразумеят, че играта ще продължи само десет партии, че няма да ползват жетони, а ще разчитат на джентълменската си дума. И че ще избягват всякакви изблици на емоции при успех или при несполука.

Започнаха. Раздадоха картите. Изчистиха.

Карлос пръв обяви залога:

— Десет хиляди!

Ставаше дума за долари, то се знае, не за рупии.

— Двадесет! — покачи Кумар.

Съгласиха се бързо. Още не се бяха разгорещили.

Свалиха картите.

Индиецът спечели първата игра. И втората. И третата.

Карлос го наблюдаваше с присвити очи как се разпалва хазартната му жар.

Сумата растеше.

Четвърта игра... Пета... Все в полза на Кумар.

Очите му вече блестяха тържествуващо. Той наду залога:

— Сто хиляди!

И загуби.

Играта се преобърна.

Шестата, седмата, осмата партия спечели Карлос. Сега заблестя неговият поглед. Ала не заради парите. Какво представляваха няколкостотин хиляди долара в сравнение с милионите, които притежаваше?

Девета...

Изпитваше наслада, някаква хищна наслада, като котка, която си играе с уловената мишка, да наблюдава как помътнява лицето на партньора му, как се свиват устните, как помръква погледът му.

Вярна се оказа характеристиката — прекалено темпераментен играч беше Кумар. От тия, които му доставяха най-голямо удоволствие.

— Петстотин хиляди! — почти изкрещя Ашок. И изтри потта от челото си.

— Прието!

Разкриха картите.

Пак беше спечелил Карлос. Той изчака повече от минута, докато противникът му се поовладее. Премисляше. Да продължи ли забавлението си? Особата насреца му излезе напълно подходяща за целта.

Това съвсем не беше джентълменско, съвсем дебелашка шега. От времето, когато още не беше забогатял. Когато като прост гаучо се забавляваше с другите гаучоси.

Десета игра... Последна...

Идваше редът на аржентинеца:

— Давам ви последен шанс! Слагам на масата всичко, което съм взел досега. Приемате ли?

Партньорът му чупеше пръсти. Мъчително колебание гърчеше лицето му. Не изпъшка, направо изплака:

— Не мога да приема! Нямам депозит!

И се накани да стане. Почти разплакан.

Котката продължи играта си с мишката. Пусна я отново, давайки си вид, че вече не ѝ обръща внимание.

— Повтарям, залагам всичко спечелено!

— Ами аз?

Котката не спираше да се преструва на равнодушна. И след минутно изчакване, за по-голям ефект, отсече почти великодушно:

— Само панталона ви!

— Какво?

Кумар беше зяпнал от изненада. Разумът му отказваше да го приеме.

Карлос повтори:

— Панталона ви. Този върху вас.

И се усмихна ехидно:

— Паднете ли, ще ми го дадете веднага! Тук, в салона!

Индиецът все още не можеше да проумее смисъла на предложението. Гледаше глупаво учуден.

Но колебанието му скоро премина. Нямахше избор. Изпъшка:

— Съгласен!

С разтреперани ръце раздаде картите.

Карлос Гонсалес почти равнодушен ги разгледа. Изчисти. Това беше добре — терца! Купи. А, не! Кварта. Дори той, който можеше да се владее, трепна. И купа ас! Това правеше кент флош! Кент флош!

Бавно, пресилено бавно показва смайващата комбинация.

Ашок Кумар се вторачи в картите. Кръвта нахлу в лицето му. Белезите от шарката избледняха още повече. Зъбите му изскърцаха. Очите му се присвиха като на хищна птица, която в следващия миг ще връхлети върху плячката си. С приведена напред глава и сгърчени рамене се изправи, подпрян върху масата.

— Не! — изхриптяха стиснатите му устни. — Не!... Не!...

Готов да чупи, да крещи, дори да убива. Или — да получи мозъчен удар.

Ясно, проумял беше най-сетне смисъла на загубата.

Облегнат на стола, победителят го гледаше тържествуващо. Така гледа и боксьорът проснатия в нокаут противник. Със зло задоволство. Опиянен от вида на унижения враг.

Това беше най-голямата наслада — да видиш другия посрамен, опозорен. Изгубил всякаква следа от предишния аристократизъм.

Кой знае как разбрали станалото, всички в казиното бяха замлъкнали. Вперили погледи в двамата картоиграчи. Дори крупиято беше забравило да завърти рулетката.

Карлос си представи какво ще се случи. Ако не припаднеше преди това, индиецът трябваше да събуе панталона си и да излезе от залата по бельо.

Изведнъж лицето му се отпусна. Беше постигнал целта си — чувството за собствено превъзходство. Съперникът му не беше във физически, а в морален нокаут. Доказал тъй ефектно надмощието си, можеше да се представи за великодушен.

— Мистър Кумар — рече той с овладян глас, — простете ми шегата! Вие с вашата интелигентност несъмнено сте разбрали, че ставаше дума за обикновена закачка. Или по-точно, панталонът си остава мой, но ви го преотстъпвам да го носите вие. До утре, когато ще ми го изпратите в хотела. Правя си сбирка от така придобити трофеи. Имам подчертана слабост към колекционерството.

Ашок гледаше невярващ. Продължаваше да стои, все така облегнат на масата, настръхнал от гняв. Без да отговори.

Врътна се. И забравил досегашното си джентълменско поведение, обърна гръб и излезе от залата, сподирен от съчувствените погледи на останалите посетители.

След кратко забавяне подире му тръгна и Гонсалес с отдавна неизпитвана сладост в гърдите, без дори да допусне какви последици можеше да има това развлечение. Съвсем дребно — според него, събудилия се за малко бивш говедар гаучо.

Когато влезе в кабинета си, видя чакащите го двама души. Личният му секретар, сеньор Рикардо Руис, и един мургав индиец, който веднага се поклони с кръстосани на гърдите ръце.

Карлос Гонсалес дори не ги погледна. Очите му се вторачиха, сякаш залепнаха върху поставената върху бюрото статуя от ковани бакърени пластинки на Кали — богинята съпруга на Шива, единия от трите главни божества на индуистите. С негроидно лице, нали затова я наричат и „Черната“, и с четири разперени ръце — олицетворение на безграничните ѝ възможности. Висока по-малко от метър, тя сияеше с някакъв матов блясък, облагороден от фина патина. Карлос не можеше да откъсне очи от нея, възхитен.

Имаше много слабости. Тази беше една от тях. Притежаваше колекция почти колкото на музей. Познатите му се шегуваха, че няма вяра дори на собствените си акции. Затова влага спестяванията си, все едно инвестира, в складирането на древни произведения на изкуството. Че какво ли нямаше там — от алабастрова статуетка на свещена котка от Древен Египет до златна маска на инка — само тя цяло състояние, и детайл от римска мозайка, и отрязък от кипу — инкско възлово писмо, и оброчна плоча на Тракийски конник, и православна икона от петнадесети век, и дървена маска от Зимбабве, и още, и още. Това желаше — да има нещо, което другите нямат.

И в този случай пак беше помогнала туристическата компания. Когато става дума за пари, и то за много пари, и за реноме, никой не се съобразява с буквата на закона. Беше го свързала и с браконьерите на древни художествени произведения.

И ето, връзката бе дала резултат! Върху бюрото му стоеше един истински шедьовър на индийското ваятелство. Заслужаваше си парите, които бяха уговорили.

Карлос се обърна към секретаря си:

— Вземаме я! Веднага уредете сметката с господина! След което елате при мен!

Изчака ги да излязат от стаята и отново се загледа в скулптурата. Отговаряше на всичките изисквания, които си бе поставил за допълването на колекцията си.

Целта на пътуването му до Индия поначало беше свързана с лова на белия тигър. Но се оказа, че тази придобивка, която стоеше пред него, превишаваше по ценност очаквания ловен трофей.

Така и не усети кога до него бе застанал Рикардо Руис.

— На ваше разположение, сеньор президенте!

Карлос Гонсалес спазваше златното правило да държи на разстояние подчинените си. Затова изискваше да се обръщат към него със „сеньор президент“, а той винаги им говореше на „вие“ с обръщение „сеньор“ и фамилията.

Така и сега:

— Сеньор Руис, моля ви, седнете!

Секретарят го изгледа нерешително. Това се случваше твърде рядко. Само в изключителни случаи.

Той се сви бавно в креслото с допрени колене. Чувстваше се съвсем неудобно.

Милионерът вдигна глава:

— Докладвайте!

Руис започна веднага. Свикнал с деловитостта на шефа си:

— Получи се факс от Буенос Айрес. Съобщават, че от два дена рязко са паднали акциите ни.

— Друго?

— Чакат нареждане.

Карлос приближи стола си.

А секретарят се сгъна още повече. Сплете пръсти.

Президентът можеше да бъде и приветлив:

— Сеньор Руис, как смятате? Намирате ли връзка между акциите и споменатото в интервюто откритие?

Рикардо имаше готов отговор. Кратък, делови:

— Смятам! — Преглътна: — Че изобретателят и изобретението му представляват заплаха за нас.

Карлос постави ребром следващия си въпрос:

— Тази заплаха трябва ли да се изчака, или да се премахне своевременно?

Секретарят разбра накъде върви разговорът:

— Несъмнено, налага се да бъде премахната!

Шефът наведе очи. Мълча така може би минута. Вдигна поглед. Вторачи го право в очите му:

— Значи сме на едно мнение — лицето му беше добило решителен израз. — Разчитам на вас за отстраняването ѝ. Колкото може по-скоро!

Секретарят, все едно момче за всякакви поръчки, имаше достатъчно усет. Имаше и нужните връзки. И този път щеше да открие

подходящи извършители. Срецу прилично заплащане се намират акуратни и неразговорливи изпълнители. В случая мълчанието беше най-важното.

ГАДАТЕЛЯТ

Работният ден беше свършил. На минаване покрай серпентариума^[1] Амрит Каур хвърли последен поглед да се увери в безопасността му и излезе на улицата.

Шумната тълпа я обгърна начаса като живо наводнение. Такава блъсканица може да се види само тук. Най-многобройни бяха, то се знае, пешеходците, които шляпаха по нажежения асфалт боси или обути в тънки сандали. А между тях, наглед не по-малочислени, хиляди велосипедисти, изглежда, по чудо успяваха да се промъкнат, без да паднат, сред навалищата. Като лодки по клокочещо кално езеро пореха вълните двуколесни рикши, теглени от полуголи кули, а и велорикши, пък и моторикши с по-прилично изглеждащи водачи. Отпуснати в удобните седалки, дремеха самодоволно возещите се по-заможни индийци или любопитно оглеждащи всичко около себе си европейци. Съвсем рядко, все едно, че ги няма, се промъкваха пухтящи автомобили. Личеше, че не им е мястото тук, тъй като по скорост отстъпваха дори на пешеходците. Само увоняваха въздуха с недоизгорелите си газове. Между краката на хората и колелата на велосипедите се провираха бездомни кучета, да се чудиш откъде намират толкова храна да оцелеят. И сред цялото това объркано многолюдие единствени свещените крави успяваха да запазят достойнството си. Те се лутаха почти тържествено, принуждавайки всички: и хора, и велосипеди, и рикши, и автомобили, да им отстъпват път.

По тротоарите странстващи търговци бяха натрупали стоката си върху брезентови чували и тръстикови рогозки: зеленчуци, плодове, платове, сандали, тестени питки, домакински съдове и какво ли не.

Все така, направо върху земята, бръснари стрижеха клиентите си. Готвачите сервираха гозбите си, обикновено оризови каши в плитки чинийки, на седналите кръстат в праха огладнели минавачи.

Отсреща, в сянката на кичестия тамарикс, брадат змиеукротител с представителен тюрбан разиграваше заплашително украсената с

белите си очила върху разпънатата качулка кобра, която следваше с поклащане на главата си разлюляната пищялка.

Зрители почти нямаше. Тук хората са свикнали, преситени, с това зрелище. Предпочитаха да заобиколят, доколкото могат, опасната близост.

Само двама европейци наблюдаваха с любопитство екзотичното за тях изпълнение. Навярно бяха тук отскоро, защото иначе и на тях вече не би им правило толкова силно впечатление.

Всичко наоколо беше ежедневие за Амрит. Не можеше да привлече вниманието ѝ. Дори изправилите се наред пътя двама огнедишащи чудотворци, които изригваха от устата си облачета огън и дим.

Амрит имаше своя цел. Тя се приготви да възседне велосипеда си, когато пътя ѝ препречи полугол индиец, мършав, само кожа и кости, с червени и жълти петна по лицето — кастов признак, и с оранжеви устни, между които се подаваха почернелите от дъвчене на бетел зъби.

— Спри за малко! — рече той с протегната ръка.

Колоездачката се досети — беше странстващ гадател. Видял я добре облечена, се надяваше да получи от нея някоя и друга рупия.

— Ще ти предскажа бъдещето!

— Оставете ме! — намръщи се тя и протегна крак към педала.

Но онзи не отстъпваше:

— Моят вътрешен взор е всевластен — натърти той. — Прониква до дъното на душата ти. Чете всичко записано там от Предопределението и миналото, и онова, което предстои.

Отново прегради пътя ѝ:

— Прониквам и в твоята душа. Там съзирам два ужасни гряха.

— Само два ли? — опита се да се пошегува Амрит.

— Два страшни... Не дребни грешки...

И вторачи големите си зачервени очи в нейните:

— Слушай! За да се увериш!

И веднага, недочакал съгласието ѝ, почти изсъска:

— Първият грях... Вдовица, която нарушава родовия закон...

Която престъпва и закона на кастата...

Тя трепна. Изглежда го недоумяващо.

А той добави:

— Това не се прощава. И ще бъдеш наказана. Жестоко.

Амрит премисляше бързо. Целият ѝ минал живот профуча през паметта ѝ като забързан филм...

Вдовица!

Наистина бе останала вдовица... На ненавършени още дванадесет години. Срамно е да си неомъжена девойка. Стара мома — това е направо позор. Затова родителите бързат да задомят дъщерите си колкото може по-рано. Дори на пет години.

От краткото си детство беше запазила малко спомени като разкъсани кинематографски кадри. Домашният питон, който изтребваше плъховете; свещената крава, която пасеше в градината им и никой не смееше да я изпъди; свещената маймуна от близкия храм, която крадеше всичко, годно за ядене. Маймуната се плашеше само от питона, а кравата и него не зачиташе. Кажии-речи само това.

Докато дойде сватбата. Запомни я, защото обядва заедно с този, когото нарекоха неин мъж. Съпругата има право да се храни със съпруга си единствено на венчавката.

Тогава започна пустотата. Край на детските игри, край на безкрайните разговори с другарчетата. Остана в една стая и в кухнята, където свекървата я учеше да готви.

Сетне връхлетя „голямата смърт“. Тъй наричаха чумата.

Един ден намериха на двора няколко трупа на плъхове. Всички се завайкаха, а Амрит не знаеше защо. Много по-късно разбра — мъртвите гризачи са предвестниците на „голямата смърт“.

Подир една седмица се разболя мъжът ѝ и умря. Само той, другите останаха незасегнати. Майка му преболедува, но оздравя.

Амрит не успя да си обясни много неща след това. Защо например строшиха червената ѝ гривна? Отде можеше да знае, че тя беше знак на омъжена жена? Защо ѝ обръснаха главата? Защо я омотаха изцяло в бяло? И това разбра късно — че значи траур.

Още по-късно проумя и защо смятат за щастливка онази жена, която си отиде от този свят преди съпруга си. Затуй, че е длъжна да се лиши от всякакви развлечения. От общуването с други хора, от празните приказки, от хубавите дрехи. Все едно монахиня, като тези от християнския манастир наблизко.

И все пак тук беше по-добре. На други места изгаряли вдовицата върху кладата на покойника...

Гласът на предсказателя скъса лентата на спомените:

— Това е първото... По-страшно е второто... Второто... Нарушеният закон на Ману... Искаш да се свържеш с мъж извън кастата ти... С парий...

Законът на Ману — неписан сборник от правила за поведението на кастите... За безпрекословното спазване на разделението им.

Тя неволно отвърна:

— Може да е парий, но — световноизвестен.

За другия това не звучеше убедително:

— Кастите са създадени от Брама. Париите не произхождат от него. Те са калта под нозете му... Всяко докосване до тях, даже пиенето на вода от един и същ извор, дори настъпването на сянката му е осквернение...

Забързаната кинематографска лента отново завладя съзнанието ѝ.

Останали без издръжка след смъртта на мъжа ѝ, бяха обречени на глад. Пратиха я да търси работа. И тя постъпи като тъкачка в текстилната фабрика, където беше работил съпругът ѝ.

Работа като работа. Уморителна и досадна. Цял ден на крака притичваш от стан до стан, следиш качеството на плата, наглеждаш машините да не са се повредили, свързваш скъсаните нишки.

И все пак по-добре, отколкото отшелничеството на вдовица. Срещаш се с хора, разменяш някоя и друга дума със съседката, с надзирателя. Остава време и за поклюкарстване през закуската и почивката.

И главното — печелиш пари. Ти печелиш. Печелиш дори самочувствие. Престана да бръсне главата си, почна да се грижи за външността си. Реши да се отърве от белите дрехи. Купи си зелено сари от тези, дето ги носят момичетата. Като я видя така, свекърва ѝ едва не припадна. Но се примири — нали Амрит ги хранеше?

Но предприятието фалира. И работниците му се озоваха на улицата.

Наложи се отново да си търси работа.

Дочу, че има място за доячка в института за производство на противозмийски серум. Поколеба се, но не за дълго. Не само защото в Индия всички хора по-малко се боят от змии, отколкото другаде по света, но и защото от дете беше свикнала с домашния си питон.

При проверката я одобриха. Имаше вярно око и бързи рефлексии. И усет за това. Преценяваше мигновено поведението на змията.

Постъпи на работа. Не тежка както във фабриката, но несъмнено по-опасна. Не позволяваше никакво отпускане, никаква небрежност.

С лявата ръка отклоняваш вниманието на опасното влечуго, а с дясната със светкавичен замах го хващаш зад главата, като натискаш отстрани челюстите да се отворят, масажираш жлезите и изцеждаш в чашката стичащата се по зъбите отрова. Не по-малко внимание се изисква и когато трябва да се върне „издоената“ гадина в сандъка, откъдето си я извадила. Защото по зъбите ѝ все още остава достатъчно отрова, колкото да убие човек. Въпреки че до доячката винаги се намира инжекция с противозмийски серум.

Продължи да учи — все така вечер.

В лабораторията се запозна с доктор Рам Чандра, който беше дошъл да вземе конски серум за неговите опити.

Щом свърши работата си, той хвърли бегъл поглед към нея. Заприказва я. Уж да му обясни всичките манипулации, които извършва.

След два дни пак дойде. Трябваше му още кръвна плазма. Тогава се застоя при нея малко повече.

Дойде трети път. Четвърти.

Колегите ѝ взеха да подмятат, че напоследък нуждите му от серум пораснали необичайно.

Петия път дойде късно, тъкмо преди края на работния ден. Случайно и тръгна едновременно с нея. Случайно и двамата едновременно излязоха от института. Случайно пътищата им съвпадаха.

Оказа се, че имат желание да гледат един и същ филм.

Така започна дружбата им. Съвсем естествено.

Решиха да се оженят...

Гласът на гадателя отново я върна в действителността:

— Слушаш ли? И кажи вярно ли е, което ти говоря! Повярва ли, че чета в душата ти? Сега ще предскажа и бъдещето ти.

— Оставете ме! — махна тя с ръка.

— Не, не! Изслушай ме докрай! Защото виждам там страшни беди, които те очакват. Записани са от Предопределението. Да знаеш...

Тя губеше търпение:

— Не ме интересува!... При това, щом са предопределени, ще станат... И да знам, и да не знам...

Ясновидецът я прекъсна решително:

— Не... Щом си предупредена, можеш да се противопоставиш. Да заобиколиш... Да притъпиш удара...

Амрит нямаше време да слуша повече. Подкара велосипеда. И чу зад гърба си:

— Ако не го зарежеш, ако не се разделите, и то завинаги... Дори ни думаш повече... Ще го сполети, него ще го сполети страшно зло... Това виждам аз — бял траур...

Догониха я последните му думи:

— Ману не прощава!

Пак ѝ напомни суровия закон за разслоението. Тя не остана да чуе с какво още я заплашваше. След дълго криволичене из множеството, след спиране, изчакване и отново тръгване стигна до института на Рам Чандра.

Намери го в лабораторията му, залепил око в окуляра на микроскопа.

Той не стана да я посрещне, не прекъсна заниманието си, само махна с ръка за извинение да го изчака. Тя седна на съседното столче.

След не повече от две минути той се обърна. Стана, прегърна я.

Беше сух, изпечен, подчертано мургав, с очила заради вродено далекогледство, които правеха изразителните му очи да изглеждат още по-големи.

— Прощавай! — рече той. — Наблюдавах интересно делене на тъканна клетка... Не можех да прекъсна.

Амрит се отдели от него:

— Развълнувана съм... Един вещател ми предрече... Страшна беда ще те сполети...

Рам се усмихна:

— Вярваш на такива измамници!... Все още...

Тя отвърна замислена:

— Вярвам не на предсказанието, а на... Предупрежденията му.

— В смисъл?

— Моята каста няма да ми прости. И ме заплашва с това, което най ме засяга... Нещо, което се отнася до теб...

И отново се притисна към него:

— Направи нещо!... Пази се!

— Какво да направя? Да си купя револвер ли?

— Нещо...

Рам опита да се засмее ободрително:

— Ще си останат със заплахата. В днешна Индия законът на Ману не важи...

И добави:

— Не съм религиозен, знаеш. Но споделям основните правила на будизма. Едно от тях е несъпротивлението на злото. Насилието е зло. Борбата срещу него е също насилие. Значи пак зло. Да воювам срещу злото със зло, така ли?

Посетителката възрази неубедително:

— Как иначе?

— Как... С несъпротивление. Така прогонихме и англичаните... Тази самозащита е позната и в природата. Когато се сбият два вълка, този, който почувства, че е по-слаб, ляга и предлага на победителя оголения си врат, най-уязвимото място...

Но и така не я убеди напълно.

— При вълците може... Не при хората...

[1] Място за отглеждане на змии, терариум — бел.ред. ↑

ПРИЗРАКА НА ДЖУНГЛАТА

Роден далече на север, вечен бродяга, белият тигър бе извървял хиляди километри през гори, мочурища и ниви, гонен навсякъде от изпреварилите го сродници, докато стигне в областта, сред която се извисяваше скалният храм на богинята Кали — резерват, богат на дивеч и напълно прочистен от други тигри, вече поголовно изтребени от вездесъщите браконieri.

Не знаеше, пък и не го бе грижа, че появата му тук бе оповестена по целия свят и че вече му бяха прикачили прозвището „Призрака на джунглата“. Не допускаше, че „удушвачите“ — служителите на богинята Кали, го бяха провъзгласили за свещен, за покровител на обителта си. И не предполагаше, че тъкмо това го предпазваше поне от туземните ловци, за които заплахата от богослужителите беше подействена от глобите на държавата, направо смехотворни, в сравнение с облагите от всеки убит звяр. Особено такъв като него.

Бродеше сам из новото си владение и се наслаждаваше на изобилието от месо, каквото то му предлагаше. Безспорно, както навред по света, не съвсем безгрижно. Защото редом с безобидните антилопи, газели и сърни резерватът гъмжеше от опасни слонове, диви биволи и носорози, от грухтящите стада диви свине, от глутници вълци и диви кучета. И все пак, въпреки всичко, той беше и си оставаше владетелят на гората, което рядко някой дръзваше да оспори.

Този път си бе набелязал за жертва едно слонче, съвсем малко, палаво и непослушно, което все гледаше да се отлъчи от младата си майка. Белия за себе си вече я бе кръстил Беззъбата, понеже нямаше нито бивни, нито дори зачатъци на бивни.

Безспорно нарекъл я бе не с дума, той не мислеше с понятия. Липсата на бивни формираше само представа в неговото просто мислене — най-характерното във външността, в поведението.

Отстрани на стадото крачеше развълнуван Счупения бивен, старият мъжкар с един прекършен на върха бивник.

Не много отдавна куршумът на непохватен стрелец беше заседнал там, бе олющил емайла и създал условия за разяждането на зъба. И при опит да изкърти едно дърво той се бе счупил. А загниването му бе продължило. Бе проникнало до корена. И от време на време почваше да боли. Да боли непоносимо.

Тогава ставаше нетърпим. Не само за чуждите, а и за своите. Но когато не го болеше, отново се превръщаше в най-добрия страж, на когото всички разчитаха.

И сега слухтеше с разперени уши, опитваше да види всичко с малките си очички.

Белия се приготви за нападение. Беше се приближил безшумно срещу вятъра. Само изчакваше слончето да приближи на достатъчно разстояние. Планът му вече беше готов. Щеше да го грабне и да се шмугне, влачейки го, в близкия гъсталак, където разярените исполини не биха могли да се проврат.

Внезапно Счупения бивен измуча тревожно. Всички обърнаха глави нататък, накъдето се взираше и той. Надали беше видял нещо. По-вероятно само беше подушил мириса на враг.

Погледна натам и тигърът. Веднага я забеляза — черната пантера с бялата опашка. Често си бяха оспорвали плячката, все една и за двамата.

Счупения бивен вирна хобот, протръби като локомотив и се втурна, следван от цялото стадо. И младата майка — ведно с другите, в суматохата забравила за миг рожбата си.

Призрака на джунглата не се поколеба. Изръмжа по обичая си преди нападението. И се метна върху плячката си. Повали я на земята, схруска гръкляна ѝ и тозчас я повлече към шубрака, както си бе набелязал.

Не го достигна.

Младата майка внезапно се досети и се извърна назад. Едва го зърнала, без да се замисля, се юрна насреща му.

Хищникът прецени начаса, че планът му няма да сполучи. Заряза трофея си и хукна през гората, сподирен от гневното мучене на освирепелите слонове, схванали навреме какво става. Успя само да мерне с крайчеца на окото си, че осиротялата не ги последва, а налетя срещу струпалите се върху мъртвото вълци и чакали.

Преследвачите вече го настигаха, когато Белия достигна реката. С два скока премина над дремещите на тинестия бряг тънкомуцуности гавиали (знаеше, че са безобидни рибояди, затова не се боеше от тях) и се хвърли във водата.

Слоновете спряха на брега. Изглежда, бяха преценили добре възможностите си. Или пък бяха забелязали отсъствието на майката, затова свърнаха назад.

Тигърът бързо преплува реката. Само дето течението го отвлече доста надолу. Видели го навреме, орляците ибиси и бели щъркели се разлетяха с уплашени крясъци. С оглушителна врява го посрещна и орда макаци, които подскачаха по клоните на надвисналото над плитчината дърво.

Белия изръмжа сърдито подире им, ала те не дочакаха да повтори. И с изумителни скокове се прехвърлиха от клон на клон навътре в гората.

Стария бивол, Сприхавия, не побягна, а продължи да се излежава в тинята. Беше единак, изгонен от чардата заради гневливостта си. Не се уплаши. Свикнал беше да се среща с такива врагове, докато беше неоспорим водач. Само го изгледа с кръвясали очи и леко поклащане на рогатата глава. А то рога ли бяха, или цели клонаци, избуяли върху челото му, същинска разлюляна черна канара.

Белия дори не помисли да се задява с него. Опасен противник изглеждаше. Предпочете да продължи пътя си.

И чу ядно скимтене и съскане. Погледна.

Счепкалите се в двубой на живот и смърт мангуста и едра кобра въобще не го забелязаха. Продължиха да се дебнат, нападайки неочаквано и отдръпвайки се светкавично.

Призрака на джунглата не се спря. Тяхната вражда не го засягаше. Мангустата беше гладна, змията бранеше живота си. Толкова просто и естествено. До тънкия му слух достигна далечна човешка глъчка. Виж, това заслужаваше внимание!

Отбягваше хората. Не се бе срещал лице в лице с тях, но предчувствието му подсказваше, че са трудно достъпна плячка. Опасна плячка. Затова мигом свърна встрани и забърза.

И все пак, макар още непрегладнял, не престана да мисли за ядене.

Гората е пълна с месо. Но живо. Бягащо, мушкащо с рога, ритачо с копита. Трябва не само да го намериш, но и да се приближиш неусетно до него, да го надхитриш. Чак тогава идва яденето. Засищането.

И все пак като че ли най-трудно е промъкването. По целия ти път все ще се намери някой да те издаде: я крясък на фазан или паун, на дива кокошка или сврака, я измучаване на елен, я маймунска врява, я грухтене на глигани.

Днес не му досаждаха много и той успя да се приближи до пасящия край блатото женски носорог. Белия я знаеше като Тъпорогата — оцетена от природата с къс, тъповръх рог.

Всичките ѝ сродници бяха тежки, наглед тромави дебелаци, макар да бягаха толкова бързо, че тигърът няколко пъти едва се бе отървявал, като се бе покатервал на първото попаднало му дърво. Тази беше още по-дебела, което издаваше, че е бременна и че съвсем скоро ѝ предстои да ражда.

Призрака на джунглата съвсем не възнамеряваше да се задява с нея. Допускаше каква е силата ѝ. Носорозите и тигрите обикновено се уважават взаимно. При случайна среща се разминават на разстояние, сякаш без да се забелязват.

Сега друго привлече вниманието му. На пет-шест крачки от нея пасеше антилопа нилгау, която явно смяташе, че е в безопасност под закрилата на тази великанка.

Това искаше да използва хищникът, под прикритието на съседката да се промъкне до антилопата.

И той запълзя безшумно, почти слял се със сенките на слонската трева, каквито наподобяваха шарките по тялото му. Разчиташе на това, че Тъпорогата няма да се занимава с него.

Навярно усетила идването му, навярно чула почти безшумните му стъпки, навярно доловила с остроото си обоняние опасната воня на кръвоелока, тя само го проследяваше от време на време с крайчеца на късогледото си оченце. С нищо не издаваше, че присъствието му ѝ е отдавна известно.

Нилгау продължаваше да си хрупа трева почти безгрижно.

Белия прецени, че вече е време. Понадигна се. След два скока щеше да се стовари върху набелязаната жертва.

За проклетия тъкмо тогава се разврякаха маймуните, които досега се бяха спотайвали на съседното дърво.

Повече не беше нужно. Антилопата помръдна глава и зърнала Белия призрак, се втурна като изстреляна през поляната.

Нападателят падна върху мястото, където бе стояла допреди миг точно тогава, когато тя отскочи. За малко да одере бута ѝ. Не направи опит да я преследва. Даваше си сметка, че не може да се сравнява с бързите ѝ крака в бягането.

С недоволно изсумтяване я проследи, докато тя се шмугна отсреща в гъсталака. Не погледна повече и към размърдалата се найсетне Тъпорога, а се озъби срещу объркалите плана му маймуни и се запъти към мястото за водопой. Там най-лесно издебваше плячката си.

Насред път спря. Ослуша се. Гневно джавкане. Добре познато.

Глутница вълци си поделеше улова. По врявата се досети, че са малко на брой. Затова без колебание се отпрати натам.

Скоро доближи кървавата гощавка. Наистина, вълците бяха убили елен и вече ръфаха трупа му, като не спираха да ръмжат с оголени бели зъби.

Последен поглед, за да се убеди напълно. По навик изрева заплашително и налетя.

Макар и изненадани, пируващите мигом се извърнаха срещу опасния предизвикател. Дори се втурнаха към него, но сражението завърши бързо. Белия посрещна първия, който се бе метнал право към гръкляна му, и със зашеметяващ удар на мощната си лапа пречупи гръбнака му. В същия миг раздра със страшните си нокти корема на втория. Без да погледне към двамата повалени неприятели, се метна върху третия. Ала онзи не устоя. Обърна се и хукна назад. Докосналите го нокти само одраскаха бедрото му. Останалите се разпръснаха.

Едва на стотина крачки от полесражението те се спряха да погледнат дали опасният враг не ги преследва. И като се увериха, че той повече не се занимава с тях, а се е заловил с тяхната плячка, се наредиха в полукръг и задебнаха, наежени, озъбени, неспиращи да ръмжат и да пролайват злобно.

Ясно, по навик изчакваха да дооберат трапезата на горския властелин. Този път — своята законна плячка. Но тук закони не важат. Тук властва правото на силния.

Тигърът им нямаше доверие. От горчив опит знаеше, че по хитрост те не му отстъпват. Опасяваше се от тяхно изненадващо отмъщение.

Колкото и да се насилваше, не успя да се справи с целия елен. Половината остана. Но не я изостави, както друг път. Предпочете да си я скъта за утре, когато пак щеше да огладнее. Събрало му се бе ядене за няколко дни поред: остатъкът от елена и двамата вече издъхнали вълци.

Полегна и замърка доволен като огромна котка.

УДУШВАЧИТЕ

Такова беше светилището на Кали — изсечено преди векове от изкусни каменари в гръдта на отвесната скала наред джунглата, с фасада, украсена с тежки колони, подпирани от каменни слонове, с арки и корнизи, сред които изпъкваха, огрени от страничното слънце, барелефите на божества и божествени животни — изумителен изглед, вдъхващ възхита от майсторството на строителите и в същото време — смутно предчувствие за онова, което те очаква вътре.

По скулптурите се катереха свещени тънкотели маймуни, които единствени имаха това право, защото бяха свещени. На земята се разхождаха пауни, които кълвяха наскоро излюпилите се кобри — също единствени разполагащи с правото да убиват тези свещени змии.

А вътре, в просторната зала, по чиито изписани с фрески и разкошни орнаменти стени бяха подредени ваянията на най-тачените кумири, начело с Брама, Вишну и Шива, стъпили върху гравирани корнизи, отново редом с почитаните наравно с боговете животни, възплъщение на обожествената природа.

Върху мозайката на пода, до пиедестала на богинята Кали под чудотворната ѝ статуя, която беше купил Карлос Гонсалес, седеше самият гуру — учителят, а всъщност непрекословен властелин на сектата на удушвачите, облечен в одеянията на безсмъртните, защото го смятаха за богоравен.

Това беше Ашок Кумар. Пред него стоеше на колене помощникът му Шипара, наричан тук Сянката на гуру, със скръстени върху гърдите ръце и наведена глава, недръзващ да проговори, преди да бъде запитан.

И гуру Ашок го запитва:

— Ушите ми очакват думите ти, Сяно моя.

Сянката започна бавно и тържествено:

— О, помазанико на Великата майка, изпълних мъдрите ти заръки. Осквернителят е в ръцете на верните в очакване на твоята правда, полагаща се за деянието му присъда.

— Да го видя!

Шипара стана с поклон и влезе в съседната зала. Върна се почти веднага, следван от стареите на отделните кланове. Двама от тях водеха подсъдимия, без да бъде вързан, защото нямаше нужда от това. Той знаеше предварително участта, която му готвеха.

Изправиха го пред гуру, който след дълго оглеждане заговори тежко и заплашително:

— Изповядай, без да премълчиш ни думичка, как направи това! За да не попаднеш при следващото си прераждане в образа на червей. И оттам душата ти да започне отново усъвършенстването си.

Крадецът преглътна мъчително. Нямаше защо да мълчи.

— Направих копие и ги размених. Истинската чудотворна статуя продадох на един милионер.

— За колко? За колко продаде душата си?

— Милион рупии!

— Само толкова! Срецу това обрече душата си на вечни мъки! Защо, защо, окаянико?

Нямаше какво да губи повече:

— Омръзна ми да бъда вардач, плах угодник сред толкова всемогъщества. Прищя ми се, грях ми на душата, и аз да поживея като тях. Барем като чужденците. Тъй и тъй бог няма да стана... Как другояче да се сдобия с пари? Защото извън храма всичко е с пари. А жадувах да имам каквото ми се прииска...

— Е, получи ли?

— Не успях да избягам... Сипаха ме на летището.

След кратко мълчание сипаничавото лице на Ашок Кумар се сгърчи.

— Чух разказа ти. А ти... Ти отдавна знаеш какво те очаква за такъв грях...

— Знаем! — изпъшка подсъдимият.

Ашок се обърна пак към Шипара:

— А как го разкрихте?

— Един прислужник в хотела... От нашите хора... Той ни извести. С негова помощ разменихме статуите. Взехме нашата, истинската. Оставихме копието.

Гуру наведе глава. Зашепна молитвата си:

— О, Кали, богиньо майко! Ти, която олицетворяваш зараждането и смъртта, подкрепи немощния си служител!

И се прегъна в още по-смирнен поклон.

— Подкрепи безсилния да разчете твоята повеля! — Почти изплака: — Помогни!

Настана заплашително мълчание в очакване на желанието на кръвожадната богиня.

Най-сетне гуру вдигна глава:

— През моите уста слушате гласа на Кали. Чуйте го!

Всички паднаха на колене. Сринаха се като покосени.

— Кали е оскърбена. И изисква да измием позора си. Задето сме търпели сред нас такава измет. Повелява само едно: „Неумолимото възмездие!“

Отново замълча. Старейте, а ведно с тях и осъденият, знаеха какво означава това.

— Изпълнете волята на Кали! Утре заран душата на този гнуснивец да се пресели в тялото на червей, а с неговия труп да пируват лешоядите горе на скалата над храма!

И се извърна към помощниците си:

— Трябва да намерим и милионера, който с погледа и с мръсните си ръце оскверни Чудотворката! Трябва! — После отсече повелително: — Изпълнете желанието на Кали!

Стражите изведоха осъдения.

Ашок Кумар, сега всемогъщият гуру, остана неподвижен, сякаш не забелязваше тези, които бяха край него. Удовлетворен. Не само задето бе защитил честта на богинята. Но и заради доволството, което изпитваше при всяка такава присъда.

Богоизбран! Властен над живота и смъртта на хората!

А доскоро не беше така. Ашок живееше както всички свои връстници в игри и уроци. Безгрижно, без никаква мисъл какво го очаква. Десетгодишен го хвана сипаницата. Всички близки се изредиха покрай леглото му да му се възхищават — защото едрата шарка според индуистите означава благоволенieto на Кали. Душата на този, който умре, се преселва в по-висша каста, а оздравелият остава белязан за сполуки във всичко, с което се захване.

„Сипаничав“ — това значи „избраник на Всемогъщата“.

Шест години след това, все първенец: и в училище, и сред децата, загуби баща си, поразен от незнайна болест. И Ашок, ще не ще, трябваше да зареже ученето и игрите, за да продължи работата на баща

си — прекупвач на ютени стъбла. Беше уверен, не се и съмняваше, че е благословен от безсмъртните.

Затова се хвърли самоуверено, с младежка жар в новата си дейност. Още първата година реши да рискува. Взе заем, задлъжня до гуша, както се казва. И обяви негласна война на съперниците си в бранша. Навсякъде, където поискаше нещо, удовлетворяваха желанието му. И дали от благоволенieto на богинята, или поради самочувствието си, винаги успяваше.

Обяви, че изкупува ютените гръсти на много по-високи цени. Всички плантатори от областта предпочетоха, то се знае, него. Конкуренцията отстъпи и той зае мястото ѝ. Хванал в ръцете си цялото производство на суровината, вече монополист, диктуваше условията си на работилницата за първична преработка.

Вече се бе включил смело в делата на удушвачите, където бе попаднал също поради дейното участие на баща си в тази секта. Прояви се в няколко отвлечения на осъдени по закона на Ману. Почнаха да го ценят. Ашок и по-сетне продължи да използва мощта на организацията за свои цели. Така и сега. Пратеник на удушвачите пошушна в ухото на собственик, който и без това беше укоряван за дружбата си с парий, да продаде работилницата си на Ашок почти на безценица. Сполуката не го напускаше. Сипаничавия отново спечели. Създаде своя мрежа от прекупвачи. И спести печалбата си, която вземаха досега те.

Забогатя достатъчно, та пак с помощта на удушвачите да предложи нова форма на съдружие със завода, който от получената вече преработена суровина произвеждаше тъй търсените на пазара готови непромокаеми чували, върви, въжета, брезенти, та и декоративни тъкани.

Ала на предишния собственик не му провървя. Имаше слабост да играе на борсата, и то на едро. Загуби на едро. След което, отчаян, сам предложи на съдружника си своите акции. Сипаничавия стана единствен владетел на обединението, разпореждащ се с всичко: от изкупуването на необработените ютени стъбла до изнасянето на пазара на готовите изделия. И единствен разпоредител с благоденствието на стотици, на хиляди хора, работници и фермери. А най-голямо удоволствие му доставяше да бъде начело.

Капиталът му растеше кажи-речи всеки ден. Вече беше милионер, осигурил си достъп до най-висшите слоеве на обществото. Главно до това, на което най-много държеше — общуването с върховни администратори и полицаи, от които черпеше сведения за замислите им срещу удушвачите след всяка тяхна неособено законна проява.

Доскоро го смятаха само за обикновен съветник в сектата, който се ползва блестящо от големите си връзки. Тогавашният гуру беше албинос. Различието от другите хора, белите косми и червените очи бе допринесло най-много за издигането му в йерархията. Не приличаше на обикновените хора, по-особен, знак от боговете за неговата неповторимост.

Неотдавна той умря. Умря в дома на една вдовица парий.

Тогав се появи и Призрака на джунглата. И бащите старей огласиха волята на Кали. След смъртта си покойният гуру вместо в по-висша форма се бе превъплътил в тигър, също албинос. Наказание за връзките му с по-долна каста.

Тогав избраха за нов гуру Ашок Кумар — добросъвестен, верен, предан до фанатизъм. И най-важното — белязан от Кали. Грозотата, следите от шарката, и този път му донесоха успех.

Самата Кали го бе поставила начело на почитателите и поклонниците си. Дала му бе пълна възможност да се прояви още повече, да задоволи неутолимата си стръв да властва. Не стигаха милионите, те дават всички други наслади освен тази — насладата да се разпорежда с живота на стотици, на хиляди хора.

Коленичещият пред него заместник го откъсна от спомените. Изкашля се боязливо. И Ашок Кумар го запитва:

— Какво още имаш да ми кажеш, Сяно моя?

И Шипара, когото напълно удовлетворяваше второто място в мощната организация, заговори:

— Предстои да претеглим греха на Амрит Каур. Да узнаем от богинята майка каква част ѝ е отредена.

Ашок сведе чело:

— Да, Амрит!

Някога ѝ бе предложил да се съберат под един покрив. Ала тя отказа, предпочела презрения парий. Той вдигна глава:

— Разкажи, Сяно, какво става с Амрит?

И заместникът почна:

— Гадателят не е успял да я уплаши.

— Как другояче би се държала дъщерята на един удушвач.
Продължавай!

— Тя не прекъсва позорната си връзка. Не престават да се срещат. Даже са определили деня, в който ще се венчаят. Питай Всемогъщата какво се полага за това?

Ашок Кумар зашепна молитвата си замислен.

Такова беше непоклатимото му убеждение. Роден за него, предопределен за него, закърмен за него. Кастовото разделение представлява гръбнакът на човешката общност, неговата основа. Има ли здрава основа на стана, какъвто и вътък да вътъчеш, ще стане тъкан. Важна е основата. Който оспорва това разслоение, оспорва волята на боговете, записана в закона на Ману.

От устата на Брама произхождат брамините, предопределени да бъдат жреци и носители на знанието, тълкуватели на законите. От нозете — кшатриите: князе и воини. От бедрата — вайшите, определени за търговци и земеделци. От ходилата — шудрите, по рождение слуги на по-висшите касты.

Този беше първият закон за Ашок Кумар, по-властен от всички други, по-властен от държавните повели. Сегашните държавни повели създават богоотстъпници, покварени от съблазните на порочния Запад. С всичките си брътвежи за равенство и еднакви права. Хората поначало са неравни: черни, бели, жълти, високи, ниски, силни, слаби, богати, бедни.

Ей затова се бореха удушвачите — за кастова чистота. Всеки неин нарушител смятаха за свой личен враг. Ето защо наказваха тъй безпощадно!

Той се сепна. Заговори отново:

— Кали мълчи... За Амрит... Не за Рам Чандра...

— А за Рам?

— Тъй отсъди Тя: за прелъстителю се полага най-тежкото — възмездие!...

Удушвачите! Все по-слабо се оказваше и тяхното въздействие, уви!

Покварата беше проникнала дълбоко. Не стигаше будизмът, който отрича кастите, ами и привнесените отвън вярвания:

християнство, ислям, атеизъм. И главно... покварата на „цивилизацията“.

Срещу всичко това удушвачът беше длъжен да се бори. И в тази непосилна битка му оставаха малко позволени средства. Налагаше се да си служи все по-често с отричаните досега. Да ползва оръжието на враговете и най-мощното от тях — парите.

Шипара продължаваше да говори. Ашок го прекъсна:

— Повтори!

И онзи се върна към началото на разказа си:

— Още нещо... Във връзка с нашите тревоги...

— Слух съм!

— Един другоземец предлага цял милион, ако премахнем от този свят презрения Рам...

— Какво? Какво?

— Един милион за същото, на което ние и без това сме осъдили богохулника.

Гуру премисляше трескаво. Кали бе наредила и това. Никой нямаше да ги обвини, че са наемни убийци. Те си оставаха изпълнители на Нейната воля. А парите нямаха значение. Онзи все едно им ги бе подарил. Въздъхна:

— Много милионери се навъдиха.

Сянката на гуру натърти:

— Не са много, само един.

— Я! Че кой е той?

— Нашият човек проследил пратеника му, всъщност неговия секретар, и научил, че шефът му се казва Гонсалес.

— Карлос Гонсалес! — възкликна Ашок.

Този, който го направи за смях на покера! Който само за това трябваше да получи, което заслужава.

Решаваше бързо:

— Възмездие ще го настигне по-късно! Сега да спипаме парите му!

Вчерашната Индия е различна от днешната. Сегашните неразграничени класи са чужди на вчерашните непоклатими касти. Някои шушнеха на ухо, че удушвачите са се превърнали в мафия от наемни убийци.

Кастата на удушвачите, макар и под друга външна форма, продължаваше да изпълнява главната си задача — да налага справедливост там, докдето не достигат ръцете на държавата.

Сега се оказва различно и устройството ѝ — още по-стегнато, с желязна дисциплина, както го изискваха днешните условия, с нещо като мафиотски „кръстник“ с неограничена власт, но все още славословен по старому като „гуру“.

Днешната обстановка налагаше различия и в заплащането на делата им. В миналото удушвачите получаваха наготово това, от което се нуждаеха: дом, храна, облекло. Днес им се даваха пари в брой. И не се смяташе за обидно. Някога раджите сами си вземаха данъка. Днешните президенти и министри пък получават заплати. И не го смятат за срамно. Така и удушвачите за всяка екзекуция, с мъчения или без, получаваха различно възнаграждение. Днешните нужди бяха по-големи. Не само храна и облекло, ами и радио, телефон, хладилник, та и автомобил.

А всичко това струва пари.

Властта се опитваше да им се противопоставя, длъжни бяха да я обезвреждат, а това става пак с пари. Така неусетно дейността им потъваше в дълбока тайна. Всичко беше в пълна нелегалност. Всеки удушвач си имаше за прикритие друго занятие за пред обществото, независимо от задълженията, които с раждането му беше предопределила кастата.

И гуру Ашок имаше параван — богат бизнес, собствени милиони. В същото време беше и пълновластен разпоредител с милионите на сектата.

За какво повече можеше да мечтае сипаничавият Ашок Кумар?

С власт над живота и смъртта на хората.

НЕУДАЧНО САФАРИ

Карлос Гонсалес се чувстваше като истински раджа, отпуснат в „ловджийския трон“, закрепен върху гърба на питомния слон. Подобно удоволствие малцина могат да си позволят. Организирана го бе мафията, и тя се наричаше „секта на браконьерите“, с които го бе свързала все същата туристическа компания.

Под балдахина на „трона“, издигнат да пази благородния пътешественик от палещите лъчи на слънцето, а когато се спуснеха и противомоскитните мрежи — и от летящите вечер комари, седяха двамата: „раджата“ и професионалният ловец, който организираше цялата експедиция, то се знае, срещу заплащане, каквото не би му осигурило убийството на няколко тигри.

Пред двамата, яхнал врата на слона, махаутът — водачът, управляваше гигантското си добиче с побутвания на петите. А това се случваше рядко, само когато пътеката се разклоняваше, защото слонът си знаеше пътя.

Гончиите, тридесетина полуголи индийци, въоръжени с тъпани, факли и ракети, бяха тръгнали преди два часа. И вече навярно се бяха разгърнали в полукръг около леговището на звяра, открито от опитните следотърсачи с кучета, приучени да не се боят от такъв противник. Щяха да изчакат на местата си, докато чуеха сигнала на ловеца — изсвирване с рог.

Наоколо се ширеше гората. Всъщност от нея хората виждаха само дънерите на дърветата, все едно безкрайна колонада в гигантски храм. По-тънки и по-дебели дънери, по които пълзяха гущери и змии, с подпорни дъсковидни корени, високи повече от метър, обрасли с мъхове и разноцветни гъби. Те подпиряха високия листен покрив, който не пропускаше слънчев лъч да докосне земята, застлана с мухлясала шума и плодове, откъдето се носеха миризмите на гнило, на влага и спарен въздух. И всичко: стъбла, клонци, вейки, бе омотано в лиани, наподобили оплетена с водорасли гигантска рибарска мрежа. Тази пролука между дънерите, отъпкана преди десетки години от

скитащи слонове, служеше за пътека, обрамчена от сенколюбиви храсти и папрати. Високо горе в шумнатите корони ехтеше врявата на маймунската банда, която ги преследваше от самото навлизане в гората, и грачът на безброй птици, всичките все невидими от листака. Долу, между стъблата, пърхаха пъстроцветни пеперуди и различни големи и малки бръмбари.

Но виж, това беше друго. Внезапно прелитна нещо по-едро, без да маха с крила, само с планиране от един клон до друг. После изпълзя нагоре и отново се стрелна във въздуха към съседното дърво.

— Това пък какво беше? — учуди се Карлос.

Ловецът отвърна малко пренебрежително:

— Летящ дракон!

И видял недоумението му, добави:

— Гуцерче. Но с израстъци отстрани на тялото, с които планира като безмоторен самолет.

И млъкна, свикнал да отговаря само когато го питат.

Замълча и Карлос. Отпусна се, почти задряма, така полюляван в трона си. Все едно раджа! А какво беше преди години?... Сепна го гръмогласно грухтене. Огледа се и видя. Насреща им връхлиташе огромно животно, все едно локомотив на теснолинейка, малко по-дребно от слона им. Нападеше с наведена глава.

В изненадата си Карлос го разпозна — носорог, наречен брониран заради дебелията му твърда кожа, нагъната подобно на рицарски доспехи.

Ловецът се наклони към ухото му:

— Спокойно! Махаутът ни е опитен.

Слонът се закова на място. Неподвижен. Решителен. Не трепна.

Нападателят не устоя. Закова се на десетина крачки, като зари копита в пръстта, ще речеш внезапна спирачка. Изпръхтя яростно.

За това кратко спиране Карлос успя да забележи, че е почти без рог.

Тъпорогата се обърна необичайно пъргаво за привидната си тромавост, все същият локомотив, само че на обръщателна платформа, и се въртна нататък, откъдето бе дошла.

Ловецът се усмихна служебно:

— Ако слонът се уплаши и побегне, ако махаутът не успее да го овладее, лошо ни се пише. Никой няма да се задържи върху трона. Ще

се тръшне на земята. А носорогът не прощава.

След няколко минути, достатъчни да се успокои слонът, отново потеглиха.

Колкото и да си въобразяваше, че се владее, Карлос Гонсалес усети, че сърцето му бие по-особено. Но скоро дойде на себе си. Дори се огледа наоколо.

— Я, дъб! — възкликна той неочаквано.

Запитаният отвърна веднага:

— Има и дъбове. Има всякакви дървета. Не като в Европа — в горите само по един-два вида. Тук са стотици.

Той посочи най-близкото стъбло:

— Абанос! В преработено състояние го знаете като махагон.

Охо! Досети се Карлос. Кабинетът му и всички мебели бяха от махагон. Та и тапицерията по стените.

— А това е сандалово дърво! От него винаги лъха приятен аромат.

Показа друг прав ствол:

— Това е тик! Служил за направа на кораби. Главно за мачти.

Обърна се на другата страна:

— Фикус! На Запад го отглеждат в саксия.

После:

— А това е карамфилово... Едно от най-високите.

Пътя им препречи някакво провесено дървено въже, та се наложи да заобиколят, за да не ги смете от гърба на слона, докато се промушват под него.

— Ротангова лиана! — продължи обясненията си ловецът. — От стъблата ѝ правят витата мебел.

Карлос се замисли. Познава си човекът работната среда. Оправя се отлично. Можеше да му се довери изцяло.

Най-сетне спряха на нещо като полянка с по-разредени дънери.

— Ще почакаме тук още малко!

Изчакаха доста, докато ловецът прецени, че е дошло време.

Карлос се сети. Отдавна се канеше да го каже:

— Имам една молба! Не стреляйте едновременно с мен! Имайте ми доверие! Не пропускам. Оставам си гаучо.

Знаеше, че едно от дискретните задължения на професионалния ловец е да стреля едновременно с любителя, когото придружава. А

после да настоява, че клиентът му е улучил жертвата.

И видял, че онзи се двоуми, отсече:

— Удвоявам хонорара!

Парите задушават всяко колебание.

— Добре!

Водачът бе оценил честолюбието на клиента си и добави, повече за свое оправдание:

— Гоним тигър, не антилопа.

— Нали затова съм тук?

Замълчаха пак.

След няколко минути уредникът отново заговори. Намерил бе добър слушател. Предразполагаше го.

— Много намаляха клетите! Скоро ще останем без работа. Трепят ги богати чужденци като вас. Трепят ги браконieri като мен. Трепят ги селяците, за да могат спокойно да работят нивиците си.

— А защо? Отдавна не съм чувал за човекоядци.

— Защото получават много парички... Нищо не се хвърля. Кожата — постилка пред леглото на богаташа. (Простете!) И то ведно с препарираната глава. Задължително заплашително озъбена. Палта за разглезени богати дамички. За гоблени на стените зад бюрата. Сърцето — за храброст. Лапите — за сила. Белият дроб. Черният дроб. Зъбите. Костите. Да са живи и здрави знахарите, които ги предлагат срещу страх и зли духове. Дори ноктите — овесени на врата, са талисмани.

— Суеверия!

— Ама носят пари! И никой не може да спре това изтребление. Напук на най-върлите природозащитници.

Спря. Заслуша се. И вдигна рога. Това беше сигналът.

Изведнъж въздухът се разтърси от избухналата шумотевица. Стрелба, бумтеж на тъпани, човешки викове, кучешко джафкане.

Гората оживя. Между дънерите първи профучаха елени, газели, антилопи. Последваха ги диви свине, зайци, лисици, фазани, пауни. Накрая — вълци и чакали. Запрелитаха с грач птици, високо из клоните заподскачаха скимтящи от уплаха орди маймуни. Да се чудиш къде се бяха спотайвали досега.

Ловецът докосна лакътя на клиента си:

— Готови!

Карлос вдигна пушката. Зачака.

Второ докосване... Карлос проследи погледа на водача си. И го видя. Между дънерите се мерна бяла сянка. Същински призрак! Призрака на джунглата!

В следващия миг се показва на открито. Но, усетил засадата, се спря. Поколеба се. Врявата зад него от стесняващия се обръч на гончиите не му остави възможност за отстъпление. Сви крака за скок.

Какъв разкошен звяр! Чисто бял, с кафяви ивици!

Мушката на вдигнатото оръжие полази по тялото му към набелязаното място. Тогава Карлос зърна и очите му — съвсем сини! Като неговите, на блондина Карлос. Същите очи!

Двата сини погледа се кръстосаха — две сини мълнии! Не че го трогна, повече от удивление позабави изстрела, загуби време на мекия спусък. Това се оказа достатъчно. Звярът изрева.

После всичко протече почти едновременно: скокът, гърмежът и помръдването на слона.

Не побягна, само трепна леко. Ей от това съвсем леко трепване се отмести и насочената цев. И куршумът, вместо в сърцето, удари жертвата в бедрото.

Звярът изскимтя болезнено. Когато падна на земята, не повтори нападението си. Застоя се секунда стреснат, разколебан. Да скочи ли или не... Предпочете да избяга.

И преди стрелецът да съобрази и да даде нов изстрел, тигърът се шмугна зад високия дъсковиден корен. Изчезна от погледа.

Професионалният ловец сякаш забрави стълбичката и се свлече от гърба на слона, готов за стрелба. Затича се подир изплъзналата се жертва. Но се върна скоро.

Слязъл бе и неудачният самохвалец.

Ловецът не можа да се сдържи:

— Ранен не се оставя жив... Става човекоядец...

И без да слуша оправданията на клиента си, реши:

— Да го догоним! Да го доубием!... Длъжни сме...

Прекратили гълчавата си, гончиите излязоха от гората и ги наобиколиха.

— Само ранен! — обясни им с две думи водачът.

Разбраха се и с тези две думи. Тия с кучетата начаса поеха по кървавата диря. А току зад тях забързаха с готови пушки двамата ловци.

Другите останаха при слона. Не бяха нужни. Гонговете сега излишно щяха да плашат беглеца.

Чуха стонове — човешки. Отбиха се и видяха какво се е случило. При отстъплението си тигърът бе налетял на един от шумната хайка. И той лежеше на земята с раздрано от ноктите рамо, изгубил много кръв.

— Веднага превръзка! — нареди организаторът.

Такава беше една от задачите му.

А с какво? Гончиите имаха само по една препаска около бедрата. Ако я разкъсаха, оставаше им да тръгнат съвсем голи.

Ловецът свали своята риза и я разпра на ивици, с които заместиха липсващия бинт.

— Веднага при лекаря!

Имаха такъв съучастник, който умееше да лекува и да мълчи.

Вдигнаха на ръце ранения и го понесоха по обратния път. Там щяха да го качат на слона и да го откарат където трябваше.

А двамата продължиха преследването с кучетата.

Вървеше се трудно. Като че ли хитрият звяр нарочно бе избирал най-непроходимите места в гората. Въздушни корени, увиснали като рехавата завеса, подпорни корени, обикновени дебели корени, подали се над земята, гъсто поникнали фиданки, бързаци да догонят преварилите ги роднини, препречени ротангови палми. И бодли, бодли! Растенията нямат много оръжия за защита от безбройните стада тревопасни.

Най-сетне, раздрани до кръв от острите шипове, достигнаха крайнината на гората. Дърветата бързо се смалиха, разрешиха, изместени от палми, храсти и папрати. Напреде им лъсна обширно блато.

Следите навлизаха във водата.

Кучетата джафкаха недоволно, разочаровани. Във водата не остават миризливи отпечатащи.

Ловецът изруга:

— Пеш не можем да прегазим проклетото тресавище! Умно го е измислил хитрецът.

Дори симпатия се прокрадваше в думите му.

— А и с лодка не може! И да се провре през тръстиките, ще заседне в плитчините.

Карлос предложи:

— А не може ли със ски?

— И туй съм опитвал. Не става. Оплитат се в блатните треви.

Милионерът предложи:

— Тогава с хеликоптер! Още утре!

Другият се замисли:

— От шума ще се уплаши още повече. Ще се завре под панданусите на някое островче... И върви го търси!

Спряха се на това решение. Впрочем друго не оставаше. Затова трябваше да се върнат колкото може по-скоро в града. И да ангажират хеликоптер. То се знае, с пилот, който умее да държи езика си зад зъбите. Това все пак си оставаше браконьерство.

ПРЕГРЪДКАТА НА КАЛИ

Звънецът го събуди още по тъмно. Рам скочи от леглото, наметна халата и отвори. Пред вратата стояха двама полицаи. Единият, види се старшият, запитва:

— Доктор Чандра?

— Аз съм! Какво обичате?

Полицаят обясни с малко смутен, неприсъщ глас:

— Лабораторията ви е опожарена. Нужен сте ни да посочите дали в нея няма опасни взривни или отровни вещества.

— Как? — Рам усети, че му прилошава.

Лабораторията му! Делото му! Няма ги! Вече ги няма! Онези изпълниха заплахата си.

Облече се за минута. И тръгна с тях.

Още с влизането в колата шофьорът подкара бързо.

Така и трябваше! Да стигнат навреме!

Ученият не можеше да овладее отчаянието си. Трудът му за толкова години... Смисълът на живота му... Опожарени!

Въпреки това забеляза:

— Ама ние не отиваме към института.

Пазителят на закона понечи да го успокои:

— Първо ще се отбием в управлението. Подозираме умишлен палеж. Да ни дадат известни указания. — И се обърна предразполагащо: — Имате ли врагове?

— Какви врагове, като от работа глава не мога да вдигна?

Но след още няколко минути, вече с известно съмнение, озадачен, запитва пак:

— Накъде? Отминахме и управлението.

В същия миг усети хладината на опряното в тила му дуло.

— Не мърдай! Иначе...

Той разбра начаса в чии ръце е попаднал. Ала не можеше да мълчи:

— Къде ме водите?

— Не е твоя работа, мръсен парий!

Нямаше място за съмнения. Значи тъй, гадателят! Не губеха време.

Пътуваха дълго. Поне на него тъй му се стори. Отклониха се от магистралата, навлязоха в някакъв горски път — достатъчно широк, та да мине всъдеход като техния. Спряха пред светата обител. Измъкнаха го навън. Въведоха го в храма, а оттам — в издълбаната скална килия.

— Стой тук! — изръмжа похитителят. — Няма да чакаш дълго!

Пленникът се заразхожда тревожно. Пет крачки напред, пет крачки наляво. Такива бяха мерките на затвора му.

Чувал бе за „удушвачите“, за злодеянията им, но все му се струваше, че слуховете са преувеличени. Сравняваха ги с „черните ескадрони“ на Запад, които си присвояват правото да съдят. И да наказват по своя преценка. Дори с Ку-Клукс-Клан. Но сега, когато...

Не беше вярващ, както твърдеше и в интервюто, но беше възприел догмите на будизма. Париите са будисти. Чувстваше, че цялото битие е страдание. Причина — привързаността към живота, жаждата, стръвта за живот. Страданието ще изчезне, когато изчезне и тази жажда. Но съзнаваше, че едно е да изповядваш една истина, съвсем друго — да живееш с нея. Не му се умираше. Защото имаше Амрит.

Досега не бе живял истински, само се бе трепал, единствено труд без щастие. От дете. В бедност. Баща му беше продавач на тръстиков сок. Майка му бе умряла отдавна. Будисткият проповедник го научи да чете и пише. Той вдъхна в сърцето му любовта към знанието. Той му внуши главното правило — че съвършенство се постига с праведно поведение, когато не причиняваш никому зло. Тогава ставаш архат — светец, отшелник, познал истината. Тогава постигаш Нирвана, което означава край на преражданията. Човек сам я постига. А тя, уви, си оставаше все още твърде, твърде далече. Предстояха му още изпитания, тежки изпитания!

И спомените отново нахлуха в съзнанието му. Разправят, пред бесилката човек преживявал като на филм целия си живот.

Баща му умря. Рам трябваше сам да се прехранва. Стана кули, общ работник. Парий трудно намира друг поминък. Но и оттам го изгониха. Другите работници бяха от кастата на шудрите, най-нисшия слой на признатото общество. Въпреки това и те се гнусяха от него. Не

искаха да бъдат наравно с парий. Нае рикша. Най-долното занятие. Все едно добиче. Само че без конска амуниция. И още една разлика — каруцарят храни кончето си, подслонява го в обора. А тук? Тук никой не го е еня какво ядеш, имаш ли въобще нещо за ядене, къде спиш. Това си е твоя грижа. Цял ден разхождаше паралиите, вечер връщаше рикшата на наемодателя. И му плащаше наема. А за него самия — каквото остане от припечеленото. Така всеки ден — и делник, и празник. Даже в празник повече, защото има повече желаещи за разходка. Денем впрегатно добиче, нощем — над книгите. Жаждата да чете, да се учи все не го напускаше...

Грозната мисъл отново проряза съзнанието му. Изгорени... Лабораторията... Документацията... Смисълът на живота му... Толкова!

Паметта отново го пренесе в миналото... Една вечер го нае заможен чужденец. Прищяло му се да разгледа отблизо забележителностите на града. Разговаряха на английски. Рам го бе понаучил добре. От други клиенти, от разговорниците, от учебниците. Неусетно се озоваха в един от крайните квартали. Рам побърза да го предупреди:

— Вечер по тези места е опасно.

— Нищо! — усмихна се самоуверено клиентът. — Нека видя и това!

Още на следващата пресечка ги спря бандит. Но лумпен. Само с нож.

Оказа се, че чужденецът няма никакво оръжие.

— Давайте портфейла! — заповяда нападателят.

Пасажерът се направи, че се бърка за парите. В действителност възнамерявал друго. Скочи на земята и се метна да избие ножа от ръката на злодея, който обаче се оказа по-пъргав. Преметна го с ловка хватка по гръб върху паважа. Вдигна ножа.

В такива случаи рикшите обикновено изоставят пътника си на произвола на съдбата. Не и Рам. Той съобрази начаса. Измъкна се от впряга и се хвърли върху крадеца. От тежкия труд беше заякнал като добиче, мускулите му бяха придобили изключителна сила. Успя да отнеме оръжието от бандита и да го насочи веднага към него. Победеният не посмя да се бори и с него. Защото в това време и пасажерът съобрази. Завъртя се и го стисна за гърлото. Крадецът

прецени, че не би могъл да се справи с двама противници, от които единият — със собствения му нож. Отскубна се от стискащите гръкляна му пръсти и хукна да бяга.

Не го преследваха. Нямаше нужда, пък и нямаха никакви изгледи да го догонят в лабиринта на предградието. Заеха местата си: единият в креслото, другият между тегличите. Поеха веднага обратно към центъра на града. Любителят на силни преживявания беше изгубил охота да види всичко.

Пред хотела, слязъл от двуколката, след като бе мълчал през целия път, той заговори решително:

— Вие ми спасихте живота.

Рам отговори стеснително. Придобитото покорство на пария беше прерасло в добродетел — скромност.

— Хм! Обикновено задължение на всеки човек към другия човек. Буда забранява убийството.

Пасажерът извади от джоба си някаква книжка и написа нещо.

— Вие мечтаете да се изучите, нали? Ето ви възможност! Вземете чека! Ще стигне, вярвам, за едно следване.

Погледнал бегло и зърнал огромната според неговите представи сума, Рам се смути:

— Но... Аз не мога да приема.

— Защо пък?

— Много е... За един кули...

— Вие ми спасихте живота! — повтори чужденецът. — А той май че струва повече.

Така на Рам не му се налагаше да се блъска повече с рикшата. Върна я на стопанина ѝ и се отдаде с цялата си жар на учението. Колежа завърши като частен ученик. И на всеки изпит получаваше отличен. Тогава, полунаистина-полунашега, му прикачиха прозвището „феномен“ — толкова бързо и толкова много знания!

Постъпи в университета. Същият успех — все блестящ. Получи стипендия, та спести и малко пари. Когато се дипломира, все като „феномен“, не стана нужна да търси служба. Няколко от професорите му го поканиха за асистент. Той избра сегашния институт при бившия си преподавател по физиология. Предпочете го, защото той, въпреки че беше брамин, най-малко държеше на кастовите предразсъдъци. При

другите все се прокрадваше някакво пренебрежение. Абе, може да е феномен, но все пак си остава парий.

Отдаде се на изследвания в областта на тъканните култури. Оказа се, че не е сгрешил... Съсредоточи се върху работата с хибридами...

Спомените внезапно прекъснаха...

Вратата се отвори и двама стражи го изведоха навън. Вкараха го в обредната зала, най-просторната и най-величествената.

Той неволно се спря на входа, потресен от видяното.

За пръв път влизаше в индуистко светилище. Парий няма право да припари там. Линчуват го още щом го открият.

Беше смаян от претрупаността му. Колони, подпори, арки, по стените скулптури и барелефи, сложни орнаменти, фрески. Всичко — грозно, заплашително, създадено да вдъхва страхопочитание, чувство за безпомощност у редовия богомолец, да внушава смирение пред величието на божествата.

На стената отсреща най-горе — статуя на Брама. Внушителна, издаваща всемогъществото му. От брадата му висеше медена пита, върху която се бе струпал рой пчели, от онези големите, черните, най-опасните. Долитаха и отлитаха с тревожно бръмчене, смутени от човешкото множество.

Под него вдясно беше Вишну, вляво — Шива с тризъбец, оръжието на боговете, в десницата и кобра на челото като диадема. А край тях Ганеша, богът на мъдростта като слон, и Хануман като маймуна.

Отдолу, върху бял пиедестал, блестеше статуята на Кали с демонично лице, с четири ръце, във всяка от които държеше отрязана човешка глава, и огърлица от черепи на врата. Изящество, съчетано с ужас! А пред нея, седнал, подобно на божествата, първенецът, навярно гуру, сипаничав мъж в бяло одеяние и с червени и жълти петна по челото.

Наоколо чакаха прави двадесетина души също с тризъбци, навярно старейте, които (Рам беше слушал) единствени имат право да участват в най-тържествените ритуали. Така се носеше мълвата — ритуали оргии.

Обвиняемият не можеше да откъсне поглед от зашеметяващия разкош на „стадото“ от идоли, както си ги наричаше наум. Сепна го

гласът на Сипаничавия:

— Падни на колене, презряна твар!

И понеже парият не беше свикнал да коленичи, Шипара — Сянката на гуру, го натисна надолу.

Ашок изсъска, без да крие злобата си:

— Как дръзна, богохулнико, да престъпиш закона на Ману?

Рам преглътна.

— Този закон не важи за париите. Те вярват в Буда. А той го отрича.

Гуру повиши глас:

— Осмеляваш се да сквернословиш и тук, в дома на безсмъртните? — И добави със същия заплашителен глас: — Не си ли чувал как наказваме този грях?

Рам намери още смелост да възрази:

— Повтарям, вашият закон не засяга будиста.

Гуру изкрещя:

— Знаеш ли какво те очаква?

Науката лишава от упованието в религията. Вярващият все се надява поне за безсмъртието на душата си. Примирил се беше с неизбежното. Дързък в безсилието си, Рам отвърна:

— Не се боя! Битието е страдание.

Сипаничавият сякаш не го чу. Заговори уверено:

— Да се вслушаме в словата на Богинята майка, на Всемогъщата!

И навел глава зашепна тихо:

— О, Кали, носителко на зараждането и тлението, подкрепи безпомощния си слуга!

Отново се поклони до пода:

— Милостиви са твоите ръце, о, Кали! Защо се бавиш? Надари ме с мъдростта си!

И замълча, вслушвайки се напрегнат. Притихнаха всички. Такова затишие, че се чуваше бръмченето на пчелите в брадата на Брама. Найсетне Ашок вдигна глава:

— Слушайте, слушайте! През моите уста говори Кали.

Всички коленичиха с кръстосани ръце пред гърдите.

Сипаничавият продължи:

— Кали е разгневена, Кали пита защо протакаме. Не губете време! — нарежда тя. Накажете нищожеството, което е дръзнало да не зачита ведите! — Задавен от злоба, изсъска: — Изпълнете нейната воля! А тя е една: „Прегръдката на Кали!“

Рам вече беше претръпнал. Нямахше какво повече да губи. Досещаше се, че става дума за нещо жестоко — Кали прегръща, за да убие. Стана. Отново заговори:

— Насилието е зло. Съпротивлението на злото също е насилие. Значи пак зло. То нараства, набъбва, издува се като мехур. И накрая ще се спуска. Тогава ще платите и за моята смърт.

— Говори, гадна твар! Това са последните ти думи!

Рам пак замълча. Наистина нямаше смисъл.

Ашок Кумар се надигна:

— Жертвоприношението е храна за боговете. Нахранете богинята!

Протегна нагоре двете си ръце:

— Нека влезе Божествения удушвач!

Отдръпна се и се смеси с останалите.

Двама от тях избутаха осъдения пред постаментата на медното изваяние.

Рам дори не се опита да се противопостави. Пошепна, повече на себе си:

— Не се съпротивлявай на злото! — Не вярваше, но си помисли: — Да постигнеш Нирвана!

Застана изправен, в неособено успешен опит да се покаже твърд.

Три души, водени от танцуващ жрец, довякоха една желязна клетка върху колелца. И вътре — нещо голямо, пъстро... Живо!

Обреченият с тръпка на погнуса и ужас го разпозна — тигров питон! Огромен! Такъв, какъвто не бе виждал другаде. Значи... това е той, Божествения удушвач! Така тези змии убиват жертвите си.

Гуру отново извиси глас:

— Нахранете богинята!

Укротителят, танцуващият жрец, подхвана някакъв особен неразбираем напев, нечленоразделен, както се стори на Рам. Заподскача, завъртя се в самозабрава.

Затропаха по каменния под в унисон с него с крака и с тризъбците си и останалите. Укротителят, все така шляпайки отмерено

с крака, вдигна вратичката на клетката.

Помощникът му донесе вързана за прът кокошка. Подаде му я. Той я вдигна пред отвора. За примамка.

Примамката успя. Отвътре се подаде зъбата глава, обърна се наляво, обърна се надясно, като опипваше въздуха с раздвоения си език. Подир нея бавно се източи цялото тяло. Запълзя подир стръвта към застиналия в ужас под пиедестала нещастник.

Рам не успя да се владее повече. Понечи да избяга. Но протегнатите напред тризъбци го върнаха обратно.

Значи това беше „Прегръдката на Кали“!

Питонът го достигна, вирна глава наравно с неговата. Засъска, без да прибира езика си, като го гледаше вторачено с безизразните си студени очи. Раздвоен.

Множеството не го остави да се колебае дълго. Затропа още по-екзалтирано с крака. Укротителят приближи с кресливата си песен.

Ученият знаеше — змиите са глухи. И тази също. Тя усещаше шляпането на нозете по пода, привиквана отдавна да разбира какво се иска от нея.

Отново се насочи към предопределената жертва. Залюля глава. Грозно озъбена, зла, настървена. Може би повече раздразнена от тропота.

А тъкмо такава беше целта на палачите.

Рам чакаше, затаил дъх. Кога щеше да се нахвърли? Нека да се нахвърли, да свършва всичко по-скоро! А му беше тъй мъчно... Непоносимо... За изобретението... За Амрит...

ДЪЩЕРЯТА НА УДУШВАЧА

Амрит Каур тъкмо излизаше за работа, когато телефонът я върна назад. Обаждаше се асистентът на Рам:

— Лабораторията е опожарена! А доктор Чандра е изчезнал!

Дъхът ѝ спря:

— Как изчезнал? Къде е изчезнал?

Гласът измънка неуверено:

— Съседите видели как двама полицаи го отвели нанякъде с кола.

Тя едва можа да запита:

— Нещо друго? Повече подробности?

— Нищо... Само това... Няма я лабораторията... Няма го доктор Чандра...

С поставянето на слушалката Амрит изтича навън.

Как успя да се промъкне тъй бързо през обичайната навалица, не разбра. Опомни се пред полицейското управление.

Влетя вътре при началника.

— Къде е доктор Рам Чандра? Знаете ли?

Той я посрещна със скръстени ръце:

— Това се чудим и ние.

Тя избухна:

— Как така не знаете? Отвели са го униформени полицаи. Със служебна кола.

Началникът стана:

— Успокойте се, доколкото е възможно! Известно ни е само това, предполагам, което знаете и вие. Провеждаме разследване. Вече ни искат обяснение и от министерството... Освен журналистите...

Амрит сметна за уместно да спомене и за онова, което, изглежда, те не знаеха:

— Вчера ме заплашиха, че ще му се случи нещо лошо.

Полицаят се приведе, явно заинтригуван не от празно любопитство:

— Кой ви заплаши?

И тя му предаде подробно целия разговор с гадателя. Завърши така:

— Аз съм дъщеря на удушвач. Познавам целите им и знам как действат. Те следят за кастовата чистота. Тъкмо затова ме заплашиха.

— Искате да кажете?

Тя довърши мисълта му:

— Че това е тяхно дело... Да накажат и мен, и него...

Началникът си записа всичко в дневника.

— Сведенията ви са особено ценни. Повтарям, ще направим всичко по силите си.

И съвсем доверително ѝ пошушна:

— Макар че и сред нас има техни уши.

Амрит излезе съвсем обезверена. Щом имат свои хора... Значи... Значи, няма да допуснат... Оставаше една-единствена възможност. Тя самата да се оправя! Ако тя не успее, не бива да разчита другиму!

Властта ще бъде натикана в глуха линия. Дори да има желание да успее, както личеше в началника.

Трябваше да действа сама! Имаше нещо предвид. Както спомена, беше дъщеря на удушвач, знаеше нещичко за похватите им.

Първо — налагаше се да се вмъкне в светинята им! В тяхното свърталище. Усетът ѝ не я лъжеше. Знаеше как да проникне там. Да подслуша. И ако може...

Все още помнеше пътя. Още в родния си дом слушаше да казват: „Това дете не е добре!“ Защото ѝ липсваше обичайното чувство за страх. По-право имаше го, но съвсем притъпено. Момичетата, щом видеха мишка или змия, изпадаха в ужас. А тя почваше да ги наблюдава и изучава с необяснимо за другите любопитство.

Като малолетна съпруга беше забелязала, че старият ѝ мъж често се губи нощем. И една вечер го бе проследила с велосипед. Не от ревност, каква ревност у едно хлапе, още непознало любовта! Повече — от детско любопитство.

Така беше видяла как той пропълзя в едно подземие, чийто отвор сред джунглата беше затиснат със скален къс. Беше видяла и къде го натисна, за да се отмести. И да го пропусне.

С разгуптяно сърце го бе последвала.

Вътре беше тъмно, влажно и задушно. Тя бе внимавала да не изостава от него, като се бе възползвала от светлината на свещта му, която проникваше до нея. Бе отскачала много пъти, когато забележеше или усетеше пропълзяла змия, а там гъмжеше от змии, и скорпиони, и какви ли не гадини.

Най-сетне бяха достигнали края на тунела, залостен с подобен камък врата. Мъжът ѝ бе отместил и него по същия начин.

Така Амрит бе надзърнала през пролуката. И бе видяла вътрешността на храма с каменните изваяния на животни и божества полуживотни. Бе изпитала чувството, което той трябваше да внушава на богомолците.

Бе видяла и струпаните старейци, прехласнати в злокобния обред. И осъдения.

Ужасена, тя бе побягнала обратно...

Това не се забравя, помни се цял живот.

Амрит този път нае такси, за да стигне по-скоро. Докато пътуваха, поглеждаше през прозореца навън.

Поле — от хоризонт до хоризонт, заето до последната педя земя с ниви и пасища. Пшеница, ориз, просо, ечемик, памук, юта, царевица, фъстъци, рицин, лен, пипер. И хора, плъзнали като мравуняк, които вършеха едновременно всички селски работи. Тук винаги е топло. Едни жънеха, други прекопаваха градините, трети оряха с рала, запрегнати с дългороги биволи, четвърти поливаха оризищата, като вадеха вода от напоителните канали с кожени чували.

И плантации с банани, ананаси, цитруси, захарна тръстика. После се ширна саваната — безбрежно тревисто море, сред което се издигаха като самотни островчета единични баняни с огромни корони, подпирани от врасналите в земята въздушни корени, придавайки им вид на отделни горички с многобройни стъбла. И разпръснати на китки на китки палми: финикови, арека, палмира с огромни ветрилоподобни листа. И други, и други.

Не след дълго пое по черния път за храма. Когато достигна мястото, откъдето се отклоняваше пътеката за тайния проход, Амрит спря шофьора, плати и пое по нея. Лъхна я упоиващият аромат на дървесина, на гнило, на безброй цветове. Врявата на макаките и орляците папагали почти я оглуши.

С навлизането навътре задушавашата влага нарастваше. Сякаш струеше отворед: от листната настилка върху почвата, от обраслите с мъхове и лишеи дънери, от въздушните корени на епифитите, от плътния листак, от който се отцеждаха излишните водни капки.

Не ѝ остана време да забележи всичко в този величествен олтар на природата — тропическата гора, събрала в себе си сякаш цялата мощ на битието. Сега имаше друга задача — да издири позабравените знаци по скритите с нови папрати балвани, по израслите високо някогашни фиданки, по изгнилите вече счупени клонки. Най-добре я насочваха горските гиганти с дъсковидните корени. Като че ли само те не се бяха променили, само те не я оставяха да се заблуди.

Най-после го откри. Побърза да натисне блока там, където помнеше. И той плавно се отмести. Проходът зейна, едновременно примамбащ и заплашителен.

Още невлязла, отвътре изпъзяха едра пепелянка и преследващата я по опашката кобра. Но Амрит се бе подготвила донякъде с високи обуца и електрическо фенерче, мушната в джоба. Тя го включи и навлезе в подземието.

Едва сега при неговата светлина забеляза пълчищата змии, гуцери, паяци и скорпиони. Но нямаше право да губи време, да прекъсва това, което бе решила.

Ето, най-сетне достигна края! Последно колебание. Но само за секунда. После натисна камъка врата, който се плъзна безшумно вдясно.

Амрит погледна в отвора. В миг видя всичко: танцуващите мъже с тризъбците и заплашително вирналия глава питон. И този, заради когото бе дошла. Изправен, дързък, готов за всяко изпитание. Рам Чандра!

Позна, гигантското влечуго беше раздразнено, вече вбесено от тропота на краката и дръжките на оръжията. Нямаше време! Трябваше да решава! Бързо, светкавично. Но как? Как?

Неочаквано зърна пчелния рояк под брадата на Брама и съобрази. Изскочи изненадващо, застана смело пред Божествения удушвач, между озъбената му глава и обречения. Не напразно бе прекарала цялото си детство с домашния питон. Някога бил див, после опитомен. Познаваше нрава му. Не току-тъй и сега работеше със змии. Не се плашеше от тях, предугаждаше поведението им.

Струпаните удушвачи не свариха да се опомнят от изумлението си. Прекъснаха танца си, сякаш се вцепениха по места.

Амрит простря ръка към зъбатите челюсти. Завъртя я в бавни кръгови движения. Огромната змия откъсна поглед от досегашната си жертва, вторачи го в изневиделица появилата се ръка. Очите ѝ сякаш залепнаха за нея. Цялата глава покорно я последва. Завъртя се в унисон с нея. Не бяха нужни много, само няколко кръга. Питонът застана като вцепенен.

Така змиеукротителите „хипнотизират“ своите кобри, а после дори ги премятат върху раменете си. Галят ги, целуват ги.

Амрит съзнаваше, че не разполага с излишно време. Грабна подпрения до стената тризъбец и го протегна, изправена на пръсти. Ето, достигна рояка! С рязко дръпване го срина от опората му. Разлютените едри пчели се разлетяха с ядно жужене и се нахвърлиха върху всичко живо, което им се мернеше насреща.

Ужасени, стареите начело с гуру хукнаха да се спасяват навън, сподирени от бръмналия зад тях жилец шлейф.

Нямаше повече време. Амрит хвана Рам за лакътя и го повлече, все още неопомнил се, към зейналия проход. Влезе и тя след него и залости изхода с подвижния камък.

ПРИСЪДАТА НА ГУРУ

Карлос Гонсалес беше много недоволен. А това му се случваше рядко. Първо — несполуката с Белия тигър. И второ — подмяната на статуята на Кали с несполукосно копие почти без никаква стойност.

За първото вече беше уговорил полет с хеликоптер над панданусовото островче сред мочура. И се надяваше този път да не пропусне. Но за второто — виж, нямаше никаква надежда. Компанията, която му бе препоръчала доставчика на скулптурата, не можа да му даде никакви сведения. Измамникът бил изчезнал безследно. Измамил и нея. Чудеха се как е възможно това при тяхната разузнавателна служба.

Трябваше да се примири! А не беше свикнал. Никой, а той повече от другите, не понася да бъде надлъган.

За да се поразсее, реши да се разходи из града. Днес беше празникът на пролетта. Тук все е топло, все е лято. Тук пролетта означава край на сухия сезон — зимата, и очакване на дъждовното лято, което спестява поливането на оризищата и плантациите. Прищя му се да види с очите си как се забавлява този гладен, изнемогващ народ.

Стихията го повлече, още щом излезе. Насреща му се втурна цяла тълпа да го облива с кофи боя и да го обсипва с шепи разноцветен прах. За минута го направиха неузнаваем. Боядисан, нашарен, мокър — от косата до подметките. После цяла дузина омазани като него хора се втурнаха да го прегръщат. Беше подготвен и за това — нали беше и празник на побратимяването! Всички еднакво боядисани, неразличими: и по националност, и по раса, по класа, по каста, по секта. Един ден в годината пълно равенство. Братство.

Така оплискан, нямаше защо да се пази повече. Карлос повика един кули с рикша и той омазан с боя. Толкова, че не можеше да се види лицето му, да се разбере индус ли е, чернокож ли е. Качи се в двуколката. И кули припна с такава бързина, каквато му позволяваше навалищата.

Под предлог да се предпазят от пороите боя, кули свърна в една странична уличка. Но там ги посрещнаха многоцветни водопади от балкони и прозорци.

Карлос вече се колебаеше дали не е време да прекъсне разходката, за да се преоблече (омръзнала му беше ориенталската веселба), когато пътя им препречиха трима души, вапсани, мокри и те като тях. Нямаше нужда да бъдат маскирани. Под маските все може да се различи нещо, под боята — нищо. Те насочиха към тях пистолети. Най-високият, види се водачът, заповяда:

— Слизай!

И понеже пътникът се позабави, извика:

— По-чевръсто! По-чевръсто!

Усетил опряното дуло в реброто си, Карлос скочи на земята.

— Пред нас! — изръмжа похитителят. — Никакви щуротии! Нито жест, нито вик!

Отведоха го до чакащата ги кола, натикаха го вътре и поеха.

Наложи им се дълго да се лутат, додето се измъкнат от ликуващата тълпа. Когато се добраха до магистралата, шофьорът натисна педала. Колата полетя. Но скоро спряха. Измъкнаха пленника си навън. И го подкараха пред себе си, все с насочени през джобовете пистолети.

Останалия път изминаха пеша. След четвърт час, мълчаливи, стигнаха до скалния храм.

При вида на претрупаната с барелефи и статуи фасада, готови сякаш всеки миг да се стоварят върху им, Карлос едва се овладя, предчувстващ нещо ужасно, което го очакваше зад това злоещо сборище на каменни чудовища.

Похитителите го сръгаха да влезе. И той влезе, какво друго му оставаше.

И отново — трепет! И погнуса пред това пълчище от богове зверове. Насреща му стояха десетина души в индийски носии, но различни в лица. Особени. Подпухнали, обезобразени. С подутини по цялата глава, по очите, по устните, по носа, по челото и врата. С подути до ръкавите ръце.

Не бяха друга раса, индийци бяха. Досети се какво е станало, когато дочу злобното бръмчене на осиротелите пчели, които долитаха, въртяха се под брадата на Брама и отлитаха още по-разярени, защото

не можеха да намерят гнездото си. Удушвачите го бяха прибрали на сигурно място, където нямаше да го открият работливите насекоми, след като ги бяха поукротили с дим от пърхутка.

Карлос зърна чудотворната статуя на Кали. Какво точно бе станало? Как бяха успели да го изиграят? Това беше оригиналът. Все дотолкова разбираше.

Не му остана време да си отговори. Видя седналия в подножието ѝ човек в одежда на жрец и прехапа устни от изненада и страшно подозрение. Насреща му се хилеше злорадо Сипаничавия, партньорът му на покер. С още по-разкривено лице с подпухнало око, клюмнало ухо и бухнал нос.

Карлос не бе допускал това, което последва.

— Мистър Кумар — рече той, — моля ви, обяснете ми какво значи това!

— Не ти ли е ясно? — процеди през стиснати зъби жрецът. — Каква отплата очакваш за греховете, които си извършил?

— Какви грехове? Не проумявам!

Ашок изръмжа:

— Рани свещения тигър. Оскверни с нечестивото си докосване образа на Чудотворната Кали. Какво още?

Обвиняемият все още не можеше да се опомни:

— Да се изясним! Има някакво недоразумение.

Онзи го сряза:

— Няма какво да изясняваме! Всичко е доказано. Остава да узнаеш присъдата. След като аз чуя волята на Кали — и се обърна към стражите: — В тъмницата! Докато се завърнат тези, които гонят избягалите.

Вкараха го в килията — същата, в която бе престоял Рам Чандра, недоумяващ, объркан като никога, направо изтръпнал пред участта, която го очакваше. Верски съд! От фанатици! Няма по-безпощаден.

Допуснал бе, че един приобщен към цивилизацията индиец, един почти джентълмен ще го разбере и ще му помогне. А то, оказа се, че тъкмо този джентълмен е организирил отвличането.

Осквернил Кали, ранил свещения тигър! Толкова ли непростими са тези деяния, та да заслужат подобно отношение? Или пък битият на покер не е могъл да понесе загубата на панталона си — за него безсъмнено позор.

Набутаха го в тясната каменна дупка. Хлопнаха вратата зад гърба му.

Карлос Гонсалес беше разглезен от ласкателства и не беше свикнал на такива обноски. Парите отварят всяка врата, щяха ли да отворят и тая?

Неволно го налегнаха спомени. Като че ли тази килия предразполагаше към това, както Рам Чандра, както всички осъдени на смърт. Спомени...

Някога... Преди години... Когато още беше гаучо, всъщност говедар. Цял ден препускаше из пампата на коня, който също не беше негов, покрай пасящото стадо да завръща своенравните животни, на които им беше хрумвало да се отлъчат. Бос, със закърпени дрехи, почти винаги гладен, без нито минута покой.

И все си мислеше — защо господарят има такова богатство? Защо и Карлос да няма? С какво е по-калпав? Язди отлично, та го досмешава, когато господарят му дойдеше за проверка на кон. Почти жалък, дето се казва, едва крепящ се на седлото. Нищо не знаеше: нито животните си, нито дори общия им брой, нито кога на кое пасище трябва да ги откара, нито какво да прави, когато някое се разболе, ако звяр нападне чардата. А така също когато се наложи да ги уварди от крадци на добитък.

Пък Карлос знаеше, познаваше, дето му е думата, всяко теле, всеки вол по „физиономия“. А беше сиромаш, длъжен да изпълнява нескопосните приумици на чорбаджията. Не можеше все така! Трябваше да се отърве от това слугуване, комай робство! Трябваше!

И една вечер, вместо да го върнат във фермата, тримата гаучоси откараха стадото в една по-отдалечена кланица, с която господарят им нямаше вземане-даване. Продадох го. Поделиха си парите. И се поделиха — един на една страна, другите — на друга.

След седмица, поживял си добре по ресторанти и барове в най-отдалечената провинция, намери късмета си. В лицето на един болнав старец, който търсеше да се отърве от фермата си заради дългове.

Скоро се убеди, че и от тази сделка няма да забогатее. Вече му бе станало напълно ясно — пари, много пари не се печелят с труд! Не го измисли той, чел го бе някъде.

Напълни един патрон със златен пясък. И с тези скъпоценни сачми простреля няколко ара от земите си. После пусна слух, че е

открил златен залеж. И уж със съжаление го отстъпи на хапльото, който налетя да го купи, зажаднял за лесна печалба.

По същото време обявиха на търг близката кланица. Не се явиха много желаещи. Не искаха да рискуват с такова губещо предприятие. Карлос го купи на безценица. Имаше енергия, имаше воля, познаваше занаята, най-вече качествата на „суровината“ — угоените говеда.

Това беше началото. После всичко потръгна като че ли от само себе си. В неговите ръце кланицата се оказа рентабилна.

С печалбите придоби още една кланица. После — още една. И още. И още. Прибави към тях и обслужваните месопреработвателни предприятия. Възползва се от неуспехите на някои конкуренти и ги склони да създадат съдружие, в което скоро получи главния пакет акции.

Докато се усети, се видя милионер.

Мъчно се печели първият милион. С много усилия, с много находчивост и амбиция, понякога с компромиси на съвестта, този еснафски предразсъдък. Нужен е по-широк поглед върху нещата. Право казва народът: пари при пари отиват. Капиталът набъбва прогресивно. Защото има мощна гравитация. Колкото по-голям, толкова по-мощно привлича другия. Сам си върши работата. Даже без помощта на капиталиста, чиято грижа всъщност е да ползва благата. Капиталът няма националност, няма отечество. Има само едно изискване — количество...

Вратата отново скръцна. Пред нея чакаха двама часовои с тризъбци.

— Излизай!

И той ги послуша. Килията и без това го потискаше с теснотата си.

Отведоха го отново при Сипаничавия, пред когото в полукръг се бяха подредили десетина души все с тризъбци, които тозчас отстъпиха, за да направят път.

— Падни на колене! — заповяда единият от стражите.

И понеже затворникът се поколеба, го принудиха да се подчини с няколко сръгвания с бодливите оръжия.

Ашок Кумар заговори:

— За вината ти няма нужда от повече доказателства. Остава да чуя само каква участ ти е отредила Кали.

Скръсти ръце, сведе поглед, заговори нещо на хинди.

Ще не ще, налагаше се да изчака края на бръщолевенията му.

Сипаничавият гуру вдигна глава:

— Кали не ти прощава. Всемилютивата изисква позорна смърт — и добави, все едно не забелязал въздействието на думите си: — Жертвоприношенията са храна на всевластните.

Всичко звучеше тъй зловещо сред потискащата студенина на вторачените в него каменни божества.

Коленичил, Карлос опита да се овладее:

— Аз съм чужденец, мистър. Не забравяйте! Моята страна ще ме потърси. Ще стане дипломатически въпрос. Ще ви открият.

— Нищо няма да открият! — отсече на английски Сипаничавия. — Ние умеем да заличаваме следи. — И вдигна ръка: — Не се опитвай да предотвратиш заслуженото възмездие! Само слушай какво ти е отредила милостивата богиня!

— Какво?

— Възмездието на Кали!

— Туй пък какво значи?

Онзи изсъска злорадо:

— Просто удушаване.

Осъденият почувства ледена тръпка в гърлото, сякаш вече усещаше как стискат гръкляна му стоманените пръсти на палача.

Но намери сили да проговори:

— Не може да бъде! Вие блъфирате!

— Това не е покер, Гонсалес! — озъби се Сипаничавия.

Карлос разпери ръце:

— Не мога да повярвам... че вие... Такъв джентълмен...

— Сега аз не съм никакъв джентълмен, аз съм само гуру. Посредникът с Кали... — и натърти: — А тя е гладна!

Карлос мълчеше, слисан, потресен.

— Не е толкова страшно, драги! — додаде насмешливо Ашок. — Животът и смъртта са две състояния на единния цикъл на развитието. Всъщност ти няма да изчезнеш със смъртта си, душата ти само ще се пресели в друга кожа. Ще напуснеш този живот и ще се озовеш в тялото, да речем, на жаба — тържествуваше: — И вече там, в блатото, няма да играеш покер, няма да печелиш панталони...

Карлос подозираше това, но сега се увери. Вината му съвсем не беше в раняването на тигъра или в купуването на статуята. Вината му беше другото, спечеленият панталон. Ей това нямаше да му прости неумолимият гуру. И никога не бе допуснал, че това малко забавление ще му излезе толкова скъпо.

Сипаничавия извиси глас:

— Благочестиви, изпълнете волята на Кали!

Мъжете с тризъбците пристъпиха към осъдения.

А той мислеше трескаво, преценяваше, анализираше всичко. Винаги, от всяко положение се бе измъквал. Трябваше да се измъкне и сега!

Трябваше! Но как?

Идеята не беше нова. Парите отварят всяка врата. Навсякъде до днес. Защо не и този път? Милионерът в него се събуди:

— Предлагам... Откуп...

И побърза да се поправи. Другият се бе намръщил при думата „откуп“.

— Ще направя дарение на храма ви.

Очите на съдника светнаха под присвитите клепачи:

— Колко?

Карлос показа с пръсти.

— Какво?

— Милиони, то се знае! Животът ми не струва ли толкова?

— Повече струва! Затова, като си толкова щедър, отпусни още!

Противно му беше да се пазари като слугиня на пазар, но нямаше избор. Изнуденият показа още няколко пръста.

— Добре! — склони вече бизнесменът Ашок Кумар. — Ще питам богинята дали е съгласна.

Няма що, налагаше се да чака още. Карлос се умълча, едва сдържащ гнева си пред спектакъла, който му разиграваше този полуджентълмен-полудивак. Идеше му да скочи и той да го удуши. Не го стори, разбира се, при вида на обръча от въоръжени мъже, които дебнеха всяко негово мръдване.

Този път съвещанието с богинята се оказа по-кратко.

Сипаничавия вдигна глава:

— Кали е благосклонна! И разчита на твоята щедрост.

Милионерът си отдъхна — и тази врата се откряна.

— Да се уговорим как!

Ашок Кумар беше преуспяващ бизнесмен, който съобразяваше мигновено. Заговори решително:

— Няма да те пуснем ей така! Съмняваш ли се? И да се осланяме на твоята добросъвестност...

— Срещу честна дума! На джентълмен!

— Нямам доверие на джентълмени. Друго ще направим ние, друго!... Ще те изпратя с мои хора до най-близкия телефон. И оттам ще наредиш на вицепрезидента си да преведе обещаната сума по нашата сметка!

Добре познаваше хората. Особено бизнесмени. Нали и той беше такъв?

— Кажете номера й!

— Ще ти я напиша. И ще я издиктуваш по телефона. След това ще се върнеш пак тук, докато парите бъдат преведени. И не си помисляй никакви глупости! Зад теб винаги ще има някой...

Карлос постави най-важния си въпрос:

— А какво ми гарантира, че след това ще ме освободите?

Ашок се усмихна ехидно:

— Само моята честна дума!

— И за мен не е убедителна.

— Друг избор нямаш! Или ще приемеш без възражения, или ще отидеш в ръцете на този, който храни Кали.

Наистина нямаше изход.

— Приемам, няма как!

Гуру отново зае надменната си стойка:

— А сега най-същественото! Обаждаш се на вицепрезидента. Опитваш да го убедиш, че си се преситил от „човешката суета“. Точно така. И че си се укрил от света при един приятел. Да не те търсят. Междувременно ти се е паднала изгодна сделка. Затова са ти нужни тези пари. Да ги преведат. И да мълчат...

А Карлос мислеше. Впрочем, какво може да попречи на това двулико чудовище, като божествата му, да го убие, след като получи парите? Какво?... Няма да му прости за панталона... А и друго му хрумна сега. Щеше ли да прояви милосърдие към тогова, който знаеше тайната му? Щеше ли... Оставаше му едно, само едно — да се

изплъзне по какъвто и да е начин при пътуването! По какъвто и да е начин!

Гуру повика стражите, които щяха да го конвоират:

— Рабиндра! Чанд!

Двамата излязоха напред.

— Да си отваряте очите! Без него да не се връщате!

Карлос не знаеше езика им, но въпреки това гуру се наведе и пошепна в ухото на единия пазач на езика хинди последните си нареждания. Какви ли бяха те? Щеше ли да запази жив такъв свидетел?

Тръгнаха — и те, и той, готови на всичко...

ХРОМИЯТ ПРИЗРАК

Великият тигър лежа цели два дни в панданусовия храсталак, защитен отгоре с гъстата шума от орлите лешояди, а откъм водата — с непроходимата решетка на кокилестите му корени. Повече не можеше! От загубената кръв гладът му се бе утроил. Трябваше да намери месо! Трябваше! Месо! Месо!

Той не беше тревопасен готован, от когото тревата и листата няма къде да бягат, а хищник, длъжен да улови живото месо, което умееше да се спасява с бързи нозе, с рога, бивни и хобот. Налагаше му се да се размърда! И той се размърда.

Но колко усилия му струваше това! Беше страшно отпаднал, ала не това беше най-лошото. По-лоша беше ужасната болка, която сковаваше крака му. Сякаш газела бе навряла рога си в раната и човъркаше със зла наслада чак в мозъка на костта му. Въпреки това... Той закуцука на три крака из тресавището.

При неговата поява се разкряхаха разтревожени нагазилите в плиткото щъркели, ибиси, лопатари и жерави, плаващите гъски и патици, притичващите по листата на блатните лилии водни фазанчета, стрелкащите се като запокитени скъпоценни камъни, блеснали с красотата на оперението си земеродни рибарчета.

Месо! Но недостижимо — крилато! Наведе поглед, та да не се дразни, да не чувства тъй мъчително безпомощността си.

Най-сетне стъпи на твърда земя. Закуцука отново болезнено. В крайбрежната тиня се бяха изтегнали редом старият бивол — Сприхавия, и носорожката Тъпорогата, предоставили хълбоците си на водните костенурки да ги пощят от пиявици и кърлежи. Тигърът вече ги бе поопознал. Дето се казва — по лице. Когато си помислеше за някого от тях, знаеше точно за кого. И на тях не обърна внимание. Бяха недостъпни за него не само сега, когато беше скован от болка, а и преди това, когато беше силен и със здрави нозе. Един спомен го привличаше все нататък, към мястото, където бе сгризал слончето на Беззъбата. Малко вероятно изглеждаше да е останало нещо при

толкова лешояди: орли, чакали, вълци, хиени. И все пак му се щеше да провери, да се убеди сам.

Наслаждаваше се на страха, който все още вдъхваше. Подушили го, се пръсваха от пътя му глигани, лисици, вълци, елени. Ясно, не бяха усетили недъга му.

Ето, достигна полянката, където уби слончето. Беше се приготвил за схватка с хиени или чакали, а го изненада съвсем друго. Беззъбата не беше изоставила детето си, макар и мъртво. Продължаваше да стои над него и да разгонва мършоядите, освирепяла от скръб, настръхнала в жаждата си да излее върху някого непоносимата си мъка. Подуши го начаса. Тя също умееше да различава отделните врагове и приятели. По миризмата — все едно по образ. Налетя насреща му с тръбящ хобот, вирнат, готова да смачка омразния кръволок. Призрака на джунглата не устоя срещу тази яростна атака. Търти да бяга. Но бяга ли се така осакатен, с режеща болка в бедрото?

Слоницата вече го настигаше и протягаше хобот, когато той зърна повалено дърво. Съобрази мигновено. С неизразимо усилие успя да се покатери на него и да полази по-нагоре. Още по-нагоре! Болеше, тъй болеше, че пред очите му притъмняваше, ала не спираше. Пълзеше, пълзеше.

Но кракът отказа. Белия едва се задържа да не падне на земята точно пред тритонната майка.

Беззъбата разбра, че няма да го достигне. Въпреки това продължи да тъпче на място и да реве заплашително през вирнатия си хобот.

Тигърът се спотаи на дървото.

Слонът е опасен враг, особено слоница, която отмъщава за детето си. Но и в гнева си успя да чуе зловещия кикот на доскоро дебнещите край нея хиени. Заряза обсадата и се втурна срещу тях.

Едва започнали толкова очакваното пиршество, мършоядите не възнамеряваха да отстъпват. Пресрещнаха я с оголени челюсти и гневно ръмжене. Най-близката до нея подскочи да я захапне за хобота, най-уязвимото й място, но в същото време — най-опасното й оръжие. Беззъбата се оказа по-пъргава. Отдръпна го и в следващия миг го стовари върху гръбнака на нападателката. После налетя срещу

следващата. Тя не я дочака. Преценила възможностите си, подвигна опашка и с уплашено скимтене хукна назад, сподирена от останалите.

Призрака на джунглата нямаше време за губене. Защото, след като разгонеше онези врагове, отмъстителката щеше да се върне, за да се разправи и с него. Племето ѝ е злопамятно. Свлече се задъхан долу и търти, доколкото му позволяваше недъгът, през гората.

Сега вече можеше да се поотпусне. Да намалее болката. След туй пак щеше да тръгне на лов.

Но спря, дочул тежките стъпки и доловил познатата миризма. Счупения бивен!

Залегна. Притаи се начаса. Предпочете да не се задява с него. Обикновено така постъпваха и двамата. Разминаваха се все едно не се забелязват. Уважаваха се взаимно. Този път — не само от уважение. Разколебал се бе в своята сила. Добре че слонът идваше откъм вятъра, та не успя да долови нито шума, нито миризмата му. Тигърът го изчака да се запилее по пътя си. Опасяваше се, че стадото му го следва. Не знаеше, че поради вече нетърпимия му нрав го бяха изгонили. И той скиташе сам — единак, готов да излее на първия срещнат яда си.

Като се убеди, че няма други слонове, без да си обяснява защо, Белия пое отново. Усетът му подсказа, че наблизо има нещо. Едва доловимият шум от хрупкането на тревата или издйническият мирис.

Придвижи се още малко срещу вятъра и надзърна между оплетените с лиани дънери. Четирирога антилопа! Тъкмо плячка за него! Без остри зъби, без хобот, без твърди копита, дребна, почти без рога, макар че бяха четири на брой. Четири, но къси, безопасни.

Примъкна се към нея така, както умееше. Безшумно, незабелязано.

Вече можеше да нападне, доближил се бе достатъчно. Пред скока по обичая си изръмжа гръмогласно. Набелязаната жертва се сепна ужасена, замръзна за миг затыпяла, изгубила бързината на действията си.

Друг път този миг се оказваше решаващ. Не и сега. Сега раненият крак го забави и с непохватния си скок ловецът се озова на вече опразненото място. Опомнилата се антилопа се бе стрелнала в гората, изчезнала бе от погледа му.

Белия спря неподвижен, с недовошно изръмжаване. Сякаш посрамен.

Няма що, животът е низ от несполуки. Успехите са редки.

Пак тръгна.

А маймуните отгоре май че бяха побеснели. Изглежда, първи бяха забелязали и преценили недостатъка му. Злорадстваха, издевателстваха над него. Вдигаха връва до небесата и го замеряха с каквото им попадне: откъртени сухи вейки, плодове, гъби, дори цели фикусови клонци, натежали от тлъсти листа.

Това вече преля чашата. Макар и безпомощен срещу тях, горе из клоните, хищникът вирна муцуна и изрева, разтреперан от ярост. Може би най-страшният му рев.

Маймуните не устояха. Мигновено забравиха дързостта си. Пръснаха се безредно от клон на клон, вдигнали още по-оглушителна връва.

Тогава стана това, което и той не бе очаквал. Едно маймунче се бе изпуснало от гърдите на прескачащата по върхарите недостатъчно благоразумна майка, бе полетяло надолу и се бе тръшнало на земята с натрошени кости. Безжизнено.

С тържествуващ вид тигърът забърза към законната си плячка. Не предвиди само това, че Бялата опашка го бе следила.

Тя профуча почти пред носа му. Изпревари го. Захапа мъртвото телце с уста и с един скок се метна на най-близкото дърво.

Такава безочливост!

Белия опита да я настигне. То се знае, безуспешно. Нейните крака, и четирите, бяха здрави.

Той се повъртя още малко отдолу с ядно ръмжене, освирепял при вида на пируващата безсрамница. Накрая проумя. Не можеше да я накаже.

Запъти се към реката. Струваше му се, че хладината й ще притъпи болката.

И чу нещо. Предсмъртни стонове, шляпане на копита в калта.

Забърза към водопоя.

Достигна навреме. Крокодил тъкмо беше уловил елен и отмъкваше трупа му към водата да си го скъта из подводните коренища, докато поомекне и стане годен за ядене.

Тигърът се втурна към него, все тъй куцайки. Успя да захапе задницата на жертвата. Запъна крака да я издърпа назад. При подобни

случаи винаги бе успявал да измъкне месото от крокодилските зъби. На сушата водното влечуго не може да се мери със сухоземния убиец.

Сега положението се оказа различно. Хромият крак не вършеше работа. Влечугото надделя. Повлече и неочаквания си сътрапезник ведно с улова си. Отмъкна го във водата.

Призрака на джунглата все повече се убеждаваше, че вече не е онова, което беше доскоро. При това противникът му се намираше в своята стихия. Как можеше да се сравнява с него? Съобрази. Пусна лакомата мръвка и изплува до брега. Пак посрамен. Пак гладен.

И докато се двоумеше накъде да тръгне сега, съгледа нещо ново. На стотина крачки нагоре по брега стояха мъж и жена.

Явно не можеха да преминат отвъд. Погледите им издаваха каква е целта им.

Белия настръхна. Това също беше месо! А той примираше от глад.

Досега винаги бе избягвал да се задява с хората. Слагаше ги наравно с носорога, със слона, с бивола. Дребни, наглед хилави, без зъби и рога. Но все така опасни, даже още по-опасни. Защото поразяват отдалеч. Протягат с гръм невидими нокти и ги впиват в плътта, човъркат, убиват. Не бе забравил изстрела на човека от гърба на слона, който така го бе осакатил. И бе станал виновник за всичките му сегашни злочестини.

Бе ги отбягвал до днес. Но докога? Гладът замъгляваше ума му, заличаваше омразните спомени, подканваше го да опита.

Все месо...

БЯГСТВО ПРЕЗ ДЖУНГЛАТА

Амрит и Рам успяха да се измъкнат от подземиято незабелязани. Разлютените пчели бяха забавили хайката, която иначе щеше да ги последва начаса. А не се съмняваха, че ще има преследване. Нямаше да ги изтърват. Опасни свидетели бяха. А удушвачите не търпят очевидци. Трябваше колкото може по-скоро да се отдалечат от заплашителната близост на скалния храм. Колкото може по-скоро!

А това съвсем не беше лесно. Трудно се напредва из екваториалната гора дори с обикновен ход, а при тичане това се превръща в изтезание. Опадалата шума бе разстлана в неравен, но достатъчно дебел слой, влажен и хлъзгав, в който нозете им затъваха, сякаш газеха в пръхкави снежни навеи. Дъсковидните корени и падналите клони ги препъваха, а лианите се омотаваха около главите и телата им.

Но те не спираха. Отнасяше се за живота им. Падаха, ставаха и пак забързваха.

Понякога пред краката им изпърхваше фазан или дива кокошка, пресрещаше ги със съскаща глава змия, пробягваше уплашен варан, изгрухтяваше стреснат глиган, стрелваше се антилопа.

Макар и с очила, ученият пръв видя увисналата от клона бяла опашка. Пантера! Естествено, не спряха. Само я заобиколиха.

Дори глиганите, дори вълците, дори леопардите не бяха тъй страшни като удушвачите. Но това, виж, беше различно! И двамата едновременно чуха и обърнаха погледи назад, в търсене на път за отстъпление. През гората минаваше някакво голямо животно, което кършеше дънерите и ревеше оглушително. Все едно ураган!

Не го дочакаха, а по плетивото на лианите се изкатериха като маймуни на най-близката разкривена смокиня. Едва успели да се сместят сред възлестите ѝ клони, съгледаха изтичалия под тях слон, който тръбеше пронизително със заплашително размахвания хобот. Единият му бивник беше преполовен.

Бегълците се спотаиха в укритието си с надеждата, че няма да ги усети. За беда ги усети. Закова се на място точно под тях, протегна хобот дано успее да ги достигне. И тъй като това не му се удаде, освирепя. Натисна с чело стъблото, което се заклати под напора му, но все пак не се прекърши. Устоя.

Рам и Амрит се вцепениха от страх. Такъв бяс не бяха виждали. Не само сред питомните слонове. Не бяха чували за такъв и сред дивите. Отде да знаят, че зъбът отново бе почнал да го боли — тъй както боли зъб.

Дебелокожият гигант сега се скиташе из гората сам, обиден и унижен, измъчван до полуда от болка. И само диреше кому да излее насъбраната злоба. Намерил бе и нямаше намерение да ги остави. Затъпка на място. Зарева още по-настървено.

Колко ли време бе вилнял? Най-сетне се поукроти. Замлъкна. Ала не си отиде. Остана да пази, да ги дебне отдолу.

Двамата нямаха избор. Знаеха, че вече трябваше да се намират надалеч, по-далеч от преследвачите, а бяха принудени да стоят безпомощни в такава заплашителна близост с враговете. Притихнаха съвсем, да не го дразнят.

Но и мълчанието не помогна. Дебелокожият не изоставяше обсадата си.

Доктор Чандра се замисли гласно. Какво друго му оставаше?

— Мечтаем за несъпротивление на злото. А то. И сега пак с насилие...

— Какво насилие?

— Пчелите — твоето оръжие!

— А как иначе щях да те измъкна?

— Така е... Как?...

Млъкнаха пак, заслушани в пръхтенето на слона на три метра под тях.

След малко ученият отново проговори:

— Мечтаех... Като не е принуден да убива, за да се храни, човекът ще стане, трябва да стане по-човечен... А то...

— А то?

— Убеден съм в еволюцията: космична, химична, биологична, техническа. Следва, трябва да следва — етична.

Амрит не отговори. Загрижена повече за това, което ги очакваше занапред.

Той се доизказа:

— Човечеството ще преуспява. Ще регулира раждаемостта, ще произвежда толкова блага, колкото са му нужни, ще отпадне най-голямото днешно зло — вещоманията. Всеки иска да владее всяка вещ: дом, вила, мебелировка, автомобил, яхта, дори частен самолет, телевизор, мобифон, телефон, домофон и още, и още. И завижда на този, който вече се е сдобил с тях. А завистта ражда омразата. Омразата пък е първопричината за насилието.

Тя слушаше. А той не спираше:

— Незадоволените стремежи раждат страданието. Преминаването в Нирвана изисква отказ от тях. Но не Нирвана след смъртта, а тук на земята. Буда значи „Просветление“. Всеки сам е длъжен да го постигне. Хомо етикус ще задоволява поравно всички потребности на всеки човек. Хомо етикус ще укроти ламтежа си. Когато Диоген видял момчето, което пиело вода от шепя, захвърлил канчето си като ненужно.

Мечтаеше на глас:

— Тогава вече ще сме успели да се преборим с всички болести, дори с рака и атеросклерозата... Задоволил всичките си желания, то се знае, без излишества, преодолял лакомията си за „още и още“, хомо етикус ще намери Нирвана приживе... Вярвам... Ще ми се да е така...

Счупеният бивен пак избоботи. Зъбоболът бе станал непоносим. Прекъсна размислите на мечтателя, който изчака малко, колкото онзи отдолу да попритихне, и продължи:

— Мъдрувам си за несъпротива. А какво правим ние, какво правя аз?

— Защо пък ти?

— Защото, щом научих от теб за гадателя, вместо да се въздържа, направих презапис от компютъра си на цялата документация и депозирах касетата в трезора на банката. За по-сигурно. С нареждане, в случай че изчезна, тя да бъде предадена на института.

Амрит стисна ръката му:

— Чудесно! Значи засега загубата е само материална.

Той смръщи вежди:

— Но не малка...

Неочаквано живата грамада под тях разпери уши, вирна хобот, смукна шумно въздух. Слонът беше усетил нещо. Какво ли?

Обсадените на дървото се послушаха. Доловиха далечно кучешко джафкане, което бързо се засилваше. Скоро доловиха и човешки говор. Кой друг — само потерята. Тях диреха. Затова — и куче.

Лаят приближаваше. Счупения бивен настръхна. Запристъпва отново напред-назад с вирнат хобот, готов да протръби заплахата си. Същинска скала от страдание и злост.

Ето, кучето изскочи между дънерите. Усетило слона, то притихна в ловджийска стойка. Разколебано. Ала не за дълго. Внезапно се озъби злобно и се хвърли в атака. Нападна живото препятствие, което бе стъпило тъкмо върху дирите, които то проследяваше. Чувството за дълг, тъй присъщо на рода му, го бе накарало да забрави стократното надмощие на оказалия се насреща му непредвиден противник.

Слонът не очакваше такава наглост от едно мъниче! Само протегна хобота, към който се бе метнало гончето, и го сграбчи. Сетне, все едно нищо, го тръшна на земята и стъпи с единия крак върху му. Толкова!

Удушвачите се опомниха, но късно. Опитаха се да спасят кучето си. Извадиха оръжията. Проехтяха няколко безредни изстрели. Едни рикошираха в дебелия кожа, други, два-три, само го одраскаха. На такъв лов не се ходи с пистолети.

И без това озверял от болка, Счупения бивен озверя съвсем. Изрева и се втурна напред. Докопа онзи, който се оказа на пътя му, вирна го във въздуха, след което със замах го запокити настрана. Нещастникът не стана повече. Слонът не го и погледна, а се спусна подир пръсналата се тълпа.

За минута хайката и гонителят ѝ изчезнаха в гората. Утихна и гълчавата им.

Бездейни зрители досега, изумени от разигралата се пред очите им драма, двамата бегълци стояха слисани. Потресени. Ала слисването им скоро премина. На негово място изплува все още неосъзнато доволство.

Всичко се бе развило така, както не бяха и мечтали. Потерята беше разбита, главният им враг, кучето — мъртво под тях. Без неговата помощ вече не биха могли да ги открият.

Това правеше допустима надеждата им за спасение, която доскоро им се струваше, макар и да не го признаваха гласно, недостижима.

— Май вече можем да слизаме? — зададе въпроса повече на себе си ученият.

Без да отговори, Амрит се свлече по лианата. Стъпи на земята, изчака го да слезе и той, след което двамата продължиха пътя си, то се знае — в противоположната посока на тази, в която бяха поели удушвачите.

Сепна ги заплашително съскане. Неволно се отдръпнаха.

Амрит се опомни първа:

— Трябва да ме уволнят! — разсмя се тя. — Аз, змиедоячката за пример, да се уплаша от такава гадинка...

Доктор Рам Чандра също се бе окопитил. Опасността беше фалшива. В гъстата папрат се бе навил като пожарен маркуч един мрежест питон.

Амрит каза това, което и той си бе помислил:

— Безобиден! Само ни предупреждава да не се завираме повече до гнездото му.

И Рам го знаеше — тези влечуги мътят сами яйцата си като птиците, не ги оставят да се излюпят сами от топлината на гниещата шума.

Съобразиха се с предупреждението му. Поеха отново.

Скоро забелязаха как шумният покрив над главите им взе да се снишава, да слиза все по-надолу, докато накрая направо легна на земята. Изчезнаха стъблата, сякаш потънаха, останаха само корените. Гъсталак, почти непроходим, през който криволичеше само пътечката им, отгпкана навярно от слонове и носорози.

И напреде им лъсна реката, отразила в ослепителна жарава слънчевия блясък. А точно пред тях, върху напуканата тиня — няколко крокодила, по-точно гавиала с тънки, източени морди. Огромни чудовища четири-пет човешки ръста дълги, но безопасни за човека. Верни на природата си, те побягнаха, понесли тежките си туловища върху късите крака, и се гмурнаха във водата.

Необузданата зеленина наоколо сякаш кипеше. Най-отгоре развяваха перестите си ветрила кичестите палми. Израслият като дървета бамбук и дървовидните папрати опитваха да ги достигнат и

надминат. Отдолу, размесени в неразличима маса, протягаха сочни вейки хибискуси и смокини, сред които се открояваха широките нацепени листа на дивите банани. И всичко — оплетено с ротангови и други лиани, с нацъфтели ароматни орхидеи. Под тях показваха разкошните си канички капани непентесите, около които се въртяха неблагоприятни мухи и бръмбари.

Джунглата е тясна за неукротимия живот. Нагазили в плитчината върху кокилестите си корени, панданусите дават вид, че искат да завоюват цялата вода. Но ги спират остролистните камъши — сякаш непроходима ливада от слонска трева. В лъсналите пролуки между тях цъфтят бели лилии, по чиито плоски листа пробягват дългопръсти водни фазанчета, издигат върху дългите си дръжки розови главици тъй възпяваните от поетите лотоси.

Наблизо нямаше други водни птици, навярно подплашени от влечугите. Ятата им пъстрееха като многоцветни облачета нагоре срещу течението, неразличими от далечината и леката пара над водата. Долиташе приглушен само звънливият им хор, също слят и неразличим.

Доктор Рам Чандра се спря възхитен. Рядко напускаше лабораторията си и сега очарователната природна картина го бе зашеметила. Не може да сдържи въздишката си:

— Все едно Раят на християните, все едно нашата Нирвана! Толкова красота! И покой!

В близост до тях бяха останали само пет-шест патици, които от време на време вирваха опашки, за да ровят с човки из плиткото дъно.

Внезапно едната изкряка. Изпляска с криле. Ала не свари да се вдигне във въздуха. От водата се стрелна дългата тънка муцуна на гавиал, ще речеш гигантски пинсет, и я отмъкна в дълбокото.

Ученият сгърчи чело:

— Прелест и кръвожадност! На едно място, слети, неразделни. Уви, съвсем далеч от Нирвана!

— Така е създаден светът! — сви устни Амрит.

Той поклати глава:

— Мечтаех си човекът да коригира своята майка природата. Изглежда непостижима мечта! Дори ако моето откритие успее, останалите живи твари, поне дивите, ще продължават да се подчиняват на основния природен закон — за взаимното изяждане.

Техните разсъждения, съвсем не на място тук, сред буйството на джунглата, бяха прекъснати от избухналата врява в клоните. Маймуни, пауни, папагали — една оглушителна олелия, към която прибавиха своя крясък и разлетелите се водни птици.

Двамата бегълци обърнаха погледи нататък и видяха излезлия на брега звяр. Познаха го начаса — Призрака на джунглата! Дори и те в своето уединение бяха слушали за него.

Неволно отстъпиха назад, изтръпнали. И все така неволно се хванаха за ръце, да си дадат взаимно смелост.

— Не, само това не! — промълви с пресъхнали устни Рам. — Всеки хищник инстинктивно преследва бягащия.

Знаеше го и Амрит. Закова се неподвижна, макар и с разлудувано сърце.

Видя ги и тигърът. Настръхна озъбен. Пое към тях на три лапи. Но спря.

Какво ли го разколеба? Защо не бяга тази плячка? Може би...

— Само с лице към него! — прошепна Рам. — Не се обръщай!

Не беше ловец, но го знаеше. Този звяр не напада отпред, да речем, като лъва. Той дебне да се метне отзад.

Постепенно самообладанието му се възвръщаше.

— Поначало той избягва човека. Твърде рядко се съобщава за човекоядци.

— Отде да знаем — Амрит се усмихна кисело — какъв имаме насреща?

Намеренията на неочаквания им враг съвсем не изглеждаха миролюбиви.

Отново тръгна насреща им. Изрева...

СПРИХАВИЯТ БИВОЛ

Карлос Гонсалес и двамата му стражи — Чанд и Рабиндра, минаха напъряко към гаража. Да спестят време.

Обикновена пътека през джунглата. Отстрани — колонада от дънери с различен ръст, омотани в лиани, непрекъснато разкъсвани от преминаващите хора и животни.

Мълчаха и тримата, всеки обладан от своите грижи. Вгълбени в онова, което им предстоеше. Забравили, че все пак се намират сред дивата природа — с нейните изненади и заплахи.

Затова нападението на Сприхавия ги завари съвсем неподготвени. Старият бивол самотник връхлетя изневиделица с наведена застрашително глава, с кръвясали от злоба очи, измършавял, с изпъкнали ребра и настръхнал като скалист зъбер гръбнак. Побеснял, готов да помете всичко живо, което му се изпречи. Стихия от злост към целия свят.

Неочаквали такава среща, изумени, хората не успяха да съобразят начаса. Забравиха оръжията си. Пък и си даваха сметка, че сега те са безполезни — някакви си пистолетчета срещу брониран с дебели рога череп и кожа, по-яка от гъон. Не им остана време и да се отдръпнат. Сприхавия налетя върху Рабиндра. Подхвана го с рогата си, подобни на лира на великан. Те разпраха корема му, после го подхвърлиха настрани вече труп. Оръжието падна от ръката му, преди да даде един изстрел.

Това не го задоволи. Втурна се и срещу Чанд. Наведе чело. Не успя да довърши замисъла си. Попречи му Карлос.

Гаучото неочаквано се бе пробудил у него. (Не се забравят преживяванията на младини.) Така се бе оформил като човек, като гаучо. От сутрин до вечер и цяла нощ все с добитъка.

За да катурнеше набелязаното за дамгосване говедо, той издебваше сгоден момент да е в удобна стойка, когато повдига задния си крак да направи крачка, хващаше го за опашката и го дръпваше настрана. Изгубило равновесие, животното се катурваше на хълбок и

почваше да подритва с крака, напълно обезсилено. Тогава ковачът сядаше отгоре му и притисваше клеймото. Но това е къде-къде по-лесно. Трудно е да се стигне до там, това, което прави гаучото — повалянето. Там са нужни сила и сръчност.

Както се вижда, това не бе забравил Карлос Гонсалес. Насреща си имаше едно говедо, едно огромно говедо. Огромно, но мършаво. Безсъмнено изгубило предишната си мощ.

Някогашният гаучо докопа нападателя за опашката и издебнал удобния момент, я дръпна настрани. Колкото и да беше голям и силен, биволът не устоя на тази подла хватка. Строполи се на земята с безпомощно размахани копита.

Предоволен, че въпреки напълняването и застаряването не е забравил всичките си умения, Карлос грабна изтървания пистолет на Рабиндра.

Насочи го към най-уязвимото място, което познаваше добре, и натисна спусъка.

Втори изстрел не беше нужен. Сприхавия трепна, изпъна нозе. Подритна във въздуха. И се отпусна безжизнен.

Стрелецът се изправи с гордо изражение на лицето. Пак беше победил. Все победител.

Видя проснатия на земята Чанд, който се гърчеше сред локва кръв с разпрани гърди.

— Помощ! — изхриптя той. — Помощ!

Доскорошният му арестант сякаш не го чу, сякаш не го и забеляза. Имаше по-голяма грижа от ролята на „милостивия самарянин“. Самото Провидение му беше изпратило дивия бик. Нима щеше да се откаже от шанса, който му предлагаше това?

Без да се обръща, продължи в първоначалната посока. Но съобрази. Ако беше чула изстрела, насам щеше да се юрне цялата хайка. Затова свърна встрани, нагази в гъсталака.

Беше ловувал и в други гори. Но винаги — без особено удоволствие. Предпочиташе полето. Тези дънери колони, тези дъсковидни корени подпори, тези плетеници от лиани го потискаха. Приличаха му на затвор, на решетка на гигантска тюрма.

И този листен потон над главата му — ще речеш чудовищна пряспа от шума, която всеки миг можеше да се сгромоляса отгоре му. И да го затрупа в зелената си непрогледност.

Той си оставаше гаучо, роден и израсъл в пампасите. Обичаше равнината. Нейната безкрайност, просторът ѝ, който не спираше погледа и полета на мисълта, му напомняха, че е свободен човек, с неограничавани от нищо възможности, и широтата, която му позволяваше да открие навреме всяка заплаха и да се подготви за срещата с нея.

А тук?

Кой впрочем съска в бухналата папрат? Змия ли, или безобидна горска котка? Кой се спотайва зад подобния на стобор плосък корен отсреща — тигър или кротка антилопа, несварила навреме да избяга? Кой реве в шумака над главата му — маймунски самец или дебнеща пантера?

Всичко му беше чуждо и непознато, а това значи заплашително. Не както при сафарито от „трона“ върху слона и професионалния ловец до рамото. Дори миризмата, която лъха в спарения въздух. В родната селва ухае на ванилия, тук — на индийско орехче. Приятен, наистина, но чужд аромат. Там, в равнината познаваше всички зверове, изучил бе привичките им. Наричаха ги по навик зверове, но безопасни за човека. И оцелотът, и гривестият вълк, и храстовото куче. Дори пумата, възвеличавана от народа като леоне — лъв, всъщност му се струваше като голямо кротко коте. Кротка и игрива. Почти не закача домашните животни, а за нападения над хора изобщо не бе чувал.

А тук? Тук само за човекоядци говореха. И тигри, и леопарди. А и тревопасните, без да са месоядни: слонове, носорози, биволи — все страхотии.

Какво го накара да вдигне нагоре поглед? Зърна една увиснала бяла опашка. Вторачи се. Разпозна я с мъка сред листака — пантера. Дали дебнеше него, или той случайно се бе озовал под засадата ѝ и в следващия миг тя щеше да се стовари отгоре му? Дочу и нервното ѝ покашляне. Слушал бе, че това означава, че ще нападне.

Без да се замисля дълго, тъкмо това беше силата му — да атакува пръв, Карлос вдигна пистолета. Натисна спусъка. Стори му се, че дори чу удара на куршума в тялото ѝ. Но, изглежда, не бе улучил. Бялата опашка скочи на земята и се скри зад дървесната колонада. Такава жизненост — издръжлива като истинска котка!

Беглецът нямаше защо да се бави. Ако му хрумнеше, хищникът можеше да го нападне, където пожелае, не само тук. Забърза отново в

набелязаната посока, впрочем, без да знае къде ще го отведе. Най-важното беше да се движи, да се отдалечи колкото е възможно повече от зловещото удушваческо сборище. Хлъзгаше се в мократа шума, спъваше се в падналите клони и щръкналите корени, понякога падаше. Но тутакси ставаше, за да продължи пътя си.

Така и не усети кога го бяха наобиколили преследвачите. Видя ги в полукръг пред себе си с насочени пистолети. Начело със Сипаничавия. Всички все още подпухнали от ужилванията, но не по-малко настървени.

Ашок Кумар, или гуру, беше чул изстрела, с който уби бивола. И бе повел част от останалите в храма заговорници да провери какво се е случило. Така бе намерил агонизиращия Чанд, който бе успял да ги насочи с няколко едва чути думи накъде е поел пленникът им. Потерята навярно щеше да продължи по пътя към гаража и да го изгуби, ако не бе чула стрелбата по пантерата.

Карлос прецени ситуацията начаса. Всяка съпротива изглеждаше излишна. Затова прибра обратно в джоба си изваденото вече оръжие. Дори му хрумна да се пошегува, както смяташе, че му подобава:

— Имали сме щастието да се срещнем пак.

Сипаничавия също опита да се усмихне. Но усмивката му излезе различна, повече такава, каквато си беше — злорада гримаса.

— Е, драги! Вярно е, доживяхме и тази среща. Кали не изпуска това, което ѝ се полага.

И понеже пленникът мълчеше, зашеметен от вероломството на Съдбата, добави:

— Имаме уговорка. За телефона.

И зае обвинителен израз:

— Да зарежеш умиращ човек! За да отърваваш кожата си. Как не те е срам!

Карлос отвърна дръзко. Друго не му оставаше:

— А вие, мистър Кумар, как бихте постъпили?

Гуру не отговори. Направи се, че не го чу.

Тогава видяха излезлия от гората Шипара — Сянката на гуру. Изподран от шиповете на лианите и храстите, изнемощял, с подгъващи се нозе, задъхан до задушаване.

— Помощ! — промълви той с последно усилие. — Помогнете и на останалите!

— Къде са те? — запита, вече съвсем разтревожен, Сипаничавия.

На езика хинди Сянката обясни, доколкото силите му позволяваха, как бяха следвали дирята на двамата грешници, как ги бе пресрещнал побеснелият слон, който беше убил кучето им и бе разпръснал цялата хайка. И сега Шипара не беше в състояние да каже кой къде е.

Гуру нареди на двамина да го отведат до светилището, а той с останалите се отби от пътя за гаража и ги поведе към пътеката на другите бегълци.

— Предстои ни по-важна работа! Ще свършим първо нея, а сетне ще ходим към телефона. Надявам се, че този път не ще ти се удаде да избягаш.

Нагазиха отново по мъчителния път през девствената гора. С гъстата дънерна колонада. С бодливите лиани. С опасните змии и сухоземни пиявици. Без повече приказки. Неразговорливи. Забързани.

Срещнаха още трима от хората на Шипара. Взеха ги със себе си. Макар и омаломощени, все щяха да бъдат полезни. Ако не с друго, то поне с това, че знаеха пътя.

Най-сетне, издраскани и те, с раздрани дрехи, достигнаха полесражението със слона. При идването им се пръсна глутница чакали, които вече бяха захванали да се гощават с мъртвото куче. Без да се бавят, хванаха пътеката, по която би трябвало да е минала догонваната двойка.

КРАЛИЦАТА НА КОБРИТЕ

Амрит и Рам отстъпваха бавно назад, без да губят от поглед готовия за нападение тигър.

Той изрева повторно. Скочи.

Какво стана? Скочи не върху тях, а във водата. По-право не скочи, куцят крак не му позволяваше, а се протътри. Гмурна се, изплува и забърза към отсрещния бряг.

Двамата стояха все още вцепенени от ужас. А сега — вече и от изумление.

Защо ги заряза? Защо?

Тогава чува човешките викове. И видяха излезлите от гората удушвачи. Ясно, звярът ги бе чул преди тях. Навярно му бяха напомнили за онзиденшното настъпление на гончиите и последвалия гърмеж, и непоносимата болка в бедрото, и окуцяването, и неуспехите вследствие на това. Предпочел бе да избяга. Хората, особено когато са много, са опасни. Нямахше да забрави.

Амрит, пък и Рам съжалиха за спасението си. Защото разпознаха в шайката на спасителите си Сипаничавия. Участта, която ги очакваше в неговите ръце, не беше по-добра от мигновената смърт от зъбите на хищника.

Но кой беше мъжът с европейския костюм? Блондин, не-индиец. Дали можеше да помогне? И щеше ли да иска това?

Ашок Кумар излезе крачка напред:

— Имали сме щастието да се видим пак! — повтори той приветствието на Карлос Гонсалес.

Ученият не отговори. Само проклинаше съдбата си.

Страданието е спътник на цялото битие. За да се премахне то, трябва да се премахне самото битие. Не можеше да се примири с тази философия тъкмо сега, когато му предстоеше мъчителната раздяла с битието. Блажени вярващите, които разчитат на сладостите в задгробния живот. Които жадуват за Нирвана. А той беше учен, и то биолог.

Гуру изръмжа:

— Хайде назад! Бързо!

Що да сторят? Без оръжие срещу цяла банда озверени фанатици!

Тръгнаха, все така хванати за ръце. Свързани пред смъртта.

А тревожната врява на маймуните, на папагалите и свраките не заглъхваше. Човешкото множество ги дразнеше не по-малко от тигъра.

Стигнаха дървото, на което се бяха спасили от побеснелия слон. Минаха покрай останките на кучето, което чакалите вече бяха довършили. Малко по-нататък намериха сгърчения от болка удушвач с натрошените нозе. Ашок нареди да стъкмят носилка от клони и да го отнесат в храма.

За по-напряко минаха по една пътека, която обикновено не се ползваше. Спряха до издълбана в скалата яма, дълбока повече от три метра, широка два метра, дълга четири. Навярно цистерна за дъждовна вода, но сега, след сухия сезон празна. Впрочем не, не съвсем празна! На дъното ѝ се гънеше огромна кралска кобра! Четири-пет метра дълга! Гигантът сред отровните змии.

Нарочно ли беше пусната там или бе паднала сама, подхлъзнала се случайно, когато е пропълзявала покрай ръба на ямата, и повече не могла да се измъкне?

Изглежда, такава мисъл можеше да се роди само в мозъка на фанатик като този удушвачески главатар. Той посочи гънещото се туловище:

— Предпочитате ли я?

Въпросът беше отправен към пленената двойка.

Мълчаха.

И той довърши:

— Очиларките са свещени змии. А кралската кобра е най-свещена. Посветена на Кали, богинята кралица.

Те все не искаха да приемат това, за което намекваше върховният удушвач. Занемели, претръпнали след всички ужаси, които бяха преживели.

Сипаничавия се обърна направо към доктор Чандра:

— Прегръдката на Кали! Няма да ти се размине! Тази блудница — и посочи с поглед Амрит, — те отърва от Свещения удушвач. Сега няма да успее!

Ученият хапеше устни в предчувствие на онова, което го очакваше.

— Нечестивецо, обречен си на удушване. От задух да се пресели душата ти в някоя нисша твар. От отровата на свещената змия на Кали умира всеки след четвърт час. От задушаване — и натърти: — Чу ли? От задушаване!

И преди да осъзнае ориста си, Рам усети, че се сгромолясва в ямата, избутан от няколко чифта яки ръце.

Падна на нозете си, без да си счупи никаква кост. Опита се да стане, вторачил ужасен поглед в изправената змийска глава в отсрещния ъгъл на цистерната.

Сега Сипаничавия се обърна към пленницата:

— И ти, вероотстъпнице! И ти ще споделиш участта на възлюбения си! Нали мечтаехте да се съберете? Ето, Кали ще ви събере в смъртта!

В следващия миг и тя полетя надолу.

Рам свари да я поеме навреме в ръце и да притъпи удара. Съвсем невредима, тя се изправи до него.

Тогава Ашок Кумар посочи с очи третата жертва:

— Кали не забравя и теб. Майката на сътворението и унищожението е неудовлетворена. Исква жертви.

Карлос гледаше и сякаш не чуваше, потресен от това, което ставаше пред очите му. И от онова, което предчувстваше, че ще стане и с него.

Гуру прибави:

— Богинята е размислила. Казва, че не ще парите ти. Исква смъртта ти — и натърти злорадо: — Чуваш ли, не ти ще парите! Има си.

Поле посочи с ръка надолу:

— И него! При тях! При кралицата на кобрите! Кали иска човешка жертва, достойна жертва!

И додето си даде сметка какво му готвят, осъденият усети, че пропада в дупката, тласнат от няколко послушни изпълнители.

Все още беше достатъчно пъргав, та и той не строши костите си. Само дланите му се ожулиха при падането.

Надигна се, избърса се в ризата си. Застана до другите двама.

Ашок Кумар се наведе отгоре им:

— Изчакайте малко! Не губете търпение! — подиграваше се. — Ако пълзящата кралица не бърза, можем да я подканим. И не забравяйте, че отровата ѝ стига за стотина като вас. Предостатъчна е за трима.

— Чудовище! — изкрещя отдолу Амрит. — Ще отговаряш!

— Аз отговарям само пред богинята закрилница. Подчинявам се само на нея. Не аз съм ви осъдил, осъди ви тя самата. Такава е божествената ѝ воля.

Карлос Гонсалес все не искаше да приеме, че съдбата, толкова благосклонна доскоро, вече го е изоставила, че този път няма никаква надежда да се отърве.

— Мистър Кумар! — провикна се той в последен опит. — Размислете! Това са пари, много пари!

Опита да хитрува, уви, на дребно:

— За втори храм на Кали... Послушайте!... Удвоявам дарението!

Сипаничавия се поколеба за миг. Но скоро самоувереността му се възвърна:

— Не проумяхте ли, вие тримата, че за вас няма спасение?

Не се опита да се прикрие. Направо изръмжа:

— Не толкова заради греховете ви. И за още нещо. Който знае тайната ми, тайната на мистериозния гуру, няма право да живее...

Виж, тези думи бяха най-убедителни. От страх да не го издадат щеше да ги погуби. Нямаше да се поколебае. От страх за кожата си! Кожата му беше по-скъпа.

Той се ухили жлъчно:

— А теб, сеньор, можех да пратя на телефона. И после пак да те унищожа. Ала не исках да рискувам. Кой знае какво още може да се случи? Ново бягство... Така, както го реши Кали, е най-мъдро. Покойниците не говорят. Само мъртва уста пази тайната.

Не спираше да злорадства:

— Ще загинете! А ние отгоре ще се забавляваме с предсмъртните ви мъки. Насладата на Кали — върховната наслада! Кралицата на кобрите не прощава.

И махна с ръка:

— Пък и да се позабави, ние ще я подсетим да избърза. Ето!

Мъчителите заподскачаха на място. Рам Чандра познаваше този ритъм. Така дразнеха и питона, който беше предопределен да го

удуши.

И понеже змията не се подчини веднага на тази им подкана, първият от тях, навярно змиеукротителят, откъсна един клон и с него сръга огромното влечуго, но за учудване на пленниците — не с такова страхопочитание, каквото се полагаше на една божествена любимка.

Сипаничавия като че ли изсъска, все едно не той, а змията:

— Пригответе се, безверници, за преселението на душите ви в предопределената ви плът на нисши твари! Пригответе се за...

Не довърши. Последователите му се пръснаха, след тях отскочи назад и той. Чу се яростен рев. Амрит го позна:

— Бесният слон!

Такъв глас не се забравя.

Наистина, горе ставаше нещо страшно. Счупения бивен се мяташе подир обезумялата от ужас, съвсем неочаквала такава развръзка тълпа, като не спираше да тръби бойния си призив, който заглушаваше отчаяните викове на бягащите и предсмъртните стонове на онези от тях, които бе успял да настигне.

Тримата осъдени, долепили гърбове към тясната стена по-далеч от вирналата глава змия, не можеха да видят жестоката драма, която се разиграваше горе на поляната. За сметка на това пък притежаваха достатъчно въображение да си я представят по трополенето на човешките нозе, по виковете, по слонския рев и глухите удари на тежките му крака по твърдата земя.

Чак сега като че ли гигантската кобра се опомни от досегашната си апатия. Запълзя към тях с вирната глава наравно с техните.

ЖАЛКИЯТ ВЛАСТЕЛИН

Призрака на джунглата се обърна да види дали е преследван чак когато достигна отсрещния бряг. Хората бяха изчезнали. Значи нямаше защо да бяга повече.

Навън беше страшен пек. Затова не излезе на брега, ами потърси по-спокойно място за онова, което му хрумна. Намери го в панданусовия храсталак. Навря се сред кокилестите му корени. За всеки случай, на по-сигурно.

Подсъзнателно в душата му почваше да се прокрадва съмнение в собственото му всемогъщество.

Натопи се във водата, като остави само главата над повърхността. Пригответи се за обичайната си всекидневна баня. Отпусна се с доволно мъркане като огромна котка в предчувствие на насладата от хладината.

Този път очакваното блаженство не го споходи. От влагата кракът го загложди още по-жестоко. А и гладът застърга корема му помъчително. Поколеба се дали да остане още в приятната баня, или да се надигне, за да потърси храна.

Тогава на стотина метра надолу по течението видя рибар, седнал на дървено скеле, проточил нозе във водата. А до него — един корморан с халка на шията. Човекът го побутна с ръка и птицата се гмурна в реката. След по-малко от минута изплува, подскочи и пусна уловената риба в ръката на стопанина си, който я прибра в кошница до него.

Ясно за какво била халката! Да не глътне плячката си.

После отново се гмурна. Отново изплува и втора риба тупна в кошницата.

Но странно! Както седеше, лицето на рибаря би трябвало да бъде обърнато към реката. А то? А то — към гората!

Куцията тигър примираше от глад. Отсреща на скелето имаше месо. Достатъчно не само за едно насищане, а и за две и повече. Оставаше му само да пропълзи през шубрака, докато се озове зад него.

И да скочи... Такъв беше обичаят му — атакуваше откъм гърба. А къде беше гърбът на този? Там, където трябваше да се намира, имаше лице, което гледаше направо, спокойно и безстрастно.

Разсъдливостта му не достигаше — в природата не му се бе случвало подобно нещо — там и главата, и гърбът са си на местата.

Отде можеше да допусне, че това беше малка човешка хитрина — поставена на тила маска именно за такъв случай — рибарят да е спокоен, че докато ловува, хищник няма да му връхлети изотзад.

Не дръзна и Белия. Колеба се дълго — да рискува ли? Не се осмели — ококорените очи на тила го смуцаваха.

Звярът накрая заотстъпва безшумно, припомнил си, че тези двукраки същества са опасни. Че гърмят, че невидимите им нокти като мълнии поразяват отдалеч, причинявайки дълбоки рани.

Трябваше да търси по-достъпна плячка! Предвидливостта — обичайното обяснение на необичайната интуиция — го поведе обратно.

Не бе забравил натежалия корем на Тъпорогата. Дали вече се бе отелила? Той толкова обичаше крехкото месце на новородено носорогче! Белия преплува реката обратно и пое по слонската пътека нататък, накъдето го водеше усетът му или — безпогрешният инстинкт...

Но виж, това не можеше да пропусне! На малката поляна пасеше познатата му антилопа нилгау. Огладнелият хищник се запромъква тихо срещу неуловимия вятър откъм гърба й с надежда да се приближи достатъчно, незабелязан. Но не, забелязан беше. Видя как с обърнатата леко глава жертвата му го следи с крайчеца на окоето си. Той прибави още няколко крачки, но вече разколебан в успеха си. И когато я приближи на разстояние един тигърски скок, тя тръгна. Но не както друг път ужасена, а спокойно и самоуверено. Не побягна, само отстъпи. И отново спря. Даже не прекъсна пашата си, като само не го изпускаше от поглед. Пъстрият ловец продължи, антилопата също се отмести, колкото да запази нужната дистанция и пак спря.

Белия най-сетне проумя безсмислието на действията си. Тази, която смяташе за сигурна плячка, по някакъв начин бе осъзнала недъга му. И като че ли се гавреше с него. А той не понасяше подигравката.

Нямаше какво да стори, заряза я. Недоволен, обиден, гневен. Пак пое нататък, накъдето бе тръгнал. Забеляза, че не само тя, и другите

тревопасни се държаха като нея. Не се втурваха презглава да се спасяват при неговото приближаване, а само се отдалечаваха на разумно разстояние, додето той се махнеше. Направо му се надсмиваха. Очевидно цялата джунгла вече беше предупредена за сполетялата го беда. А как? Най-вероятно със същия усет, с който той преценяваше кое животно от стадото е най-изнемощяло, та да избере тъкмо него, а не съседа му. Вече не се опитваше да ги дебне. Отминаваше ги с гневна гримаса и заплашително изръмжаване. И толкова...

Зърна и Бялата опашка, която опитваше една от многото си ловни хитрини. Скрита в папратта, надаваше зов като елен и почваше да се оглежда дали няма да се приближи някоя подмамена кошута. Друг път отстъпваше. Сега като че ли не го забеляза. Остана на мястото си, без дори да напусне засадата си. Призрака на джунглата (всъщност какъв призрак, куц призрак) не спря. Отмина я.

Най-сетне, верен на вътрешното си чувство, дочу очакваните звуци. Нежно скимтене! И гърлесто, гальовно грухтене. Ето ги — Тъпорогата и малкото й, което едва се държеше на крачетата си и се мъчеше да достигне корема на майка си, за да бозае.

Премалял от глад, при вида на крехката жива мръвка тигърът пренебрегна обичайната си предпазливост. Забрави да провери откъде духа вятърът.

Зорката майка, превърната на слух и обоняние, веднага го усети. Трепереща от страх пред безбройните опасности, които заплашваха безпомощната й рожба, тя не съобрази добре, не прецени коя заплаха е по-голяма. Усетила бе зловонието на стръвника. Това й стигаше! Изсумтя, освирепяла от тревога за детето си, и се втурна срещу наследствения враг.

Белия не устоя при този необуздан налет. Отскочи назад, доколкото му позволяваше раната, и хукна да се спасява. Осъзна начаса. Куцайки, не можеше да се избави от гнева на бронираната грамада. Кракът му беше болен, но съобразителността му още не го бе изоставила. Видял насреща си огромния фикус с високите три метра дъсковидни корени, той прецени мигновено и се шмугна в пролуката между два корена, толкова тясна, колкото само той да се свре там.

Огромната му преследвачка опита да се намъкне подире му. Не й се удаде — много малко се оказа за нейното туловище укритието му.

Ала не отстъпи. Продължи да се блъска в яката преграда и да ръмжи заканително. А доскорошният властелин на джунглата, напъхал се като мишка в дупката си, бе настръхнал от страх така, както никога преди в живота си.

Въпреки беся си Тъпорогата разбра какво става зад гърба ѝ. Обърна се рязко и тозчас се втурна обратно. Защото бе видяла глутницата хиени, които се бяха възползвали от свадата ѝ с тигъра и бяха връхлетели стръвно, по обичая си, върху детето ѝ.

Те не удържаха на устрема ѝ. Зарязаха наченатото угощение.

Майката се изправи над рожбата си, готова на всичко, но уви, вече над трупче!

Призрака не пропусна и това. Измъкна се заднишком от укритието си и търти по обратния път, пред угрозата от освирепялата майка, изгубил всякаква охота за ядене.

Най-сетне се поуспокои. Не го преследваха. Можеше да си поеме дъх. Чул друго ядовито грухтене, погледна нататък. И между дървесната колонада зърна глиган, който беше уловил змия. Отровна.

Глиганът не се плашеше от змии, умееше да ги побеждава с пъргавина и разсъдливост. Пък и сланината му спираше проникването на отровата в кръвта му. Змия — змия! Нали е месо?

Белия връхлетя нататък. Разчиташе, че прасето ще се уплаши и ще изостави улова си. Само една хапка — но все пак месо! Наистина, уплаши се, ала не го изостави. Отнесе го със себе си. Изчезна в гората.

Още по-гладен, още по-обезнадежден, Призрака пое отново. Но накъде? Всичко му бягаше. Вече всички се подиграваха с него. Дори маймуните. И преди това крещяха подире му. И преди това го замеряха с клечки, ама все от високите корони, съвсем недостижими. Сега, почувствали се безнаказани, вдигаха врявата си, като подскачаха по най-долните клони, кажи-речи над носа му.

Неусетно той се примири и с това. Даже не се опитваше да изръмжи. Вървеше, все едно не съществуваха. Но успя да долови вика на пауна. Ала не обикновения сигнал към съседите за приближаването на опасния хищник, а друг, различен — предсмъртен вик. Повече не му трябваше. Тозчас се насочи нататък. И видя лисицата, която беше удушила едрата птица. Белия понечи да връхлети както друг път отгоре ѝ. Не успя. Ловджийката побягна, само че без да пуска плячката си. Макар и тежка, повлече я подире си, захапана за шията. Слаба

беше, но достатъчно бърза, за да не позволи на нападателя да я настигне. Накрая преследвачът я заряза, убеден в безсмислието на тази безполезна гонитба.

По-право предпочете друго. По пътеката премина чарда настръхнали биволи. Не би им обърнал внимание, ако не беше забелязал сред стадото едва тътрещо се малаче. Навярно болно! Изтощено докрай! Нямаше да издържи дълго. Усетът на кръвника не го подвеждаше — скоро щеше да падне. И възрастните, щат не щат, щяха да го изоставят. В стадото няма място за слабите, за негодните в живота. Не вървяха бързо. Белия, макар и хром, успяваше да не изостава. И той не преставаше да ги следва. По едно време се досети, че вече не чува стъпките им и куркането на коремите им. Ала не изостави следите им. Миризмата им му стигаше да не ги загуби.

Опита да избърза, та да ги настигне. И тогава те връхлетяха изневиделица отзаде му — десетина рунтави грамади, само сила и бяс, навели към земята грубите си наглед недодялани главища, въоръжени с двуметрови рога. Едва сега улисаният в гонитбата звяр си даде сметка, че е забравил противния им навик да се отбиват изненадващо встрани, да правят завой като дъга, за да се озоват зад гърба на доскорошния си преследвач. Трябваше да се откаже и от това угощение! За да опази собствената кожа!

И добре че неотдавнашният тайфун беше съборил доста дървета, та подплашеният хищник успя да се изкатери с невероятни усилия на здравите си крака по един повален дънер и така да се спаси от ровещата с копита, настръхнала и мучаща черна лавина.

Стадото явно нямаше време да чака. Пое отново по пътя си, който трябваше да го отведе по неговите си биволски задачи.

Разтреперан, Призрака слезе отново, по-право се свлече на земята. Почти под носа му профуча охранен варан. Тигърът замахна с ноктестата лапа. Обикновено не би пропуснал. Сега пропусна. И огромният гущер се стрелна като зелена мълния по най-близкия дънер. Отърва се.

Белия достигна реката. Все с някаква надежда. Добър плувец беше, умееше да лови и риба. Щеше да опита и сега. Във водата недъгавият крак не му пречеше толкова.

Но това, виж, заслужаваше. Без да го усети, едра костенурка изплува от водата и се провлече по нацепената тиня. Той се метна

отгоре ѝ. Преобърна я по гръб, за да откърти по-уязвимата ѝ коремна черупка.

Уви, пак неудача! Без да забележи, улисан да се справи с яката броня, не забеляза изпъззелия от реката крокодил, който тозчас захвапа улова му. Тигърът не мислеше да я отстъпи без борба. Запъна се, придърпа я към брега. Единият — към сушата, другият — към водата.

Накрая пак куцията не устоя. Огромното влечуго ведно с костенурката го повлече към дълбокото и той, волю-неволю, трябваше да изостави плячката си.

Огорчен, засрамен, отчаян, се измъкна към гората. Просна се върху гнилата шума, задъхан, почти без сили. Както лежеше, зърна бързачия да се свре в шубрака обикновен гущер. Сега му се удаде да го затисне. Начаса го налага жив, усети дори как продължава да мърда в стомаха му.

Но какво представляваше една такава мръвчица за глада на едрия звяр? Трошичка! Но, изглежда, вече щеше да се задоволява и с трошички! Почваше да осъзнава това, налагаше му се да се примири! Ето, например това! Докопа с нокти подскачащата наблизко жаба. Лапна и нея. Видя едър скакалец. Хвана го само с език, глътна и него. Още един, и още един. Няма що, налагаше се да яде! Каквото и да е! Само да е живо, да се движи. Да не е трева! Но както беше прегладнял, струваше му се, че ще опре и до нея.

А това? По-голяма мръвка. Но опасна! Пред муцуната му премина на късите си крачета бодливо свинче. Съзнаваше преимуществото си, затова не бързаше.

Доскорошният Призрак задебна. Опасно наистина, но все пак месо! Пригответи се да го задържи с лапа. Добре че се позабави. Бодливецът внезапно вирна иглите си — не игли, ами направо шишове, затрака предупредително с тях и рязко подскочи заднишком, премерил се с тях в муцуната му.

Белия мигновено изгуби всяка охота. Веднъж се бе опитал да хване такава животинче. И се бе набол болезнено. За щастие съвсем леко, но въпреки това няколко дни лежа в реката, след като измъкна със зъби счупения шип, докато лапата заздравее.

Не бе забравил урока. Щеше да го помни цял живот. Предпочете скакалците. Заряза свинчето. Този път хвана бръмбар носорог, който бе имал непредвидливостта да кацне тъкмо пред устата му. Наистина

рогчето поодраска езика и глътката му, но все пак успя да премине през хранопровода. Не го засити, то се знае, само възбуди още повече апетита му. Стомахът му се заусуква още по-мъчително.

Стори му се, че една шумка на земята мръдна особено. Отмести я и налапа едра бяла личинка. Продължи да рови дано открие и друга.

Няма що, трябваше да се задоволява и с това! А все не можеше да се примири. Принуден беше да търси нещо по-голямо, подходящо за неговия глад. И щеше да търси! Гладът, най-лошият съветник, му го налагаше.

Тръгна. С подгъвачи се от изтощение нозе...

ВЪЗМЕЗДИЕТО НА КАЛИ

Тримата обречени стояха вцепенени от ужас с опрени гърбове в стената.

Амрит се опомни първа. С простряна напред ръка, изкрещя от радост:

— Но тя... Тя не е опасна...

— Как така? — изфъфли с пресъхнали устни Карлос Гонсалес.

— Не е опасна?... Кралицата на кобрите!...

Амрит продължаваше да сочи с треперещи от вълнение пръсти:

— Погледнете устата ѝ!... Погледнете де!

Едва тогава двамата мъже забелязаха, че между челюстите ѝ виси опашката и част от тялото на друга змия, нагълтана до половината.

Амрит не можеше да сдържа ликуването си:

— Налапала е бяла очиларка, поне два метра дълга. И не може да я глътне наведнъж... За наше щастие...

Въздъхна с облекчение и ученият:

— Кралицата на кобрите... Затова... Храни се със змии... Най-често кобри... Затуй е кралица...

Амрит добави:

— Ще си я дояжда навярно още няколко часа... Залъкът ѝ се е оказал не за нейната уста.

От радост подскочи като малко момиче:

— Имали сме късмет.

Карлос съобрази начаса:

— Тогава да не губим време! Да се измъкваме оттук, преди да са се върнали онези диваци удушвачите...

Рам не възрази.

— Прав сте... Трябва!... Но как?...

Отговорът на Карлос, свикнал да съобразява при всяко непредвидено обстоятелство, беше готов:

— Много просто... Един ще стъпи върху гърба на другия... Така ще се залови за ръба на ямата... Ще се изкатери, после ще пусне клон... И ще изтегли останалите.

Това изглеждаше най-приемливо.

Кралската змия, макар и обезвредена, настъпваше към тях с бавни извивки на дебелото си туловище. Дори не можеше да съска със запушената си уста, ала не ги изпускаше от светещите си в зелени отблясъци зли очи.

Близостта ѝ беше непоносима.

— Кой ще се качи пръв? — запита Рам.

Другият и този път имаше готов отговор:

— Най-лека е мис... Мис...

— Каур — помогна му тя.

Светското му възпитание, макар и късно добито, надделя:

— Впрочем, не сме се представили един на друг... Аз се казвам Карлос Гонсалес.

Нямаше защо да се крие. Този, който не биваше да го знае — Ашок Кумар, вече го знаеше... Дано да му е натрошил кокалите бесният слон!

И допълни:

— Бизнесмен. От Аржентина.

Въпреки че не смяташе момента за най-подходящ за етикеция, Рам Чандра каза и своето име.

Карлос Гонсалес едва сдържа възклицанието си. Доктор Рам Чандра! Изобретателят! За чието погубване беше платил толкова пари. А той все още беше жив, редом до него. Непонятни са прищевките на съдбата! Паднал му бе на сгода — време беше да се отърве от него! Още тук! Незабавно скрой план.

Без да ги пита, подложи гърба си.

— Моите рамене са по-яки, както виждам. Ще я вдигна по-нависоко.

Не им оставаше много време за умуване.

Гигантската кобра вдъхваше несдържан трепет в душите им, макар и обезоръжена.

— Хайде, мис!

Рам ѝ помогна да стъпи върху плещите на бившия гаучо, след което тя се залови за скалистия перваз и се прехвърли горе.

Досами нея лежеше изтърваният от змиеукротителя клон, с който бе опитвал да раздразни чудовището. Тя го спусна в дупката.

— Рам, хващай се!

Той посегна да хване долния му край. Ала другият го спря.

— Не, драги докторе! Не така!

— А как?

— Че знам ли какво може да ви хрумне... В такива случаи решава жребият. Нека той покаже!

Рам Чандра нямаше търпение. Защото, докато Амрит беше сама горе, можеше някой от удушвачите да се върне. Можеше да се върне и сипаничавият гуру.

— Добре, но бързо!

Някогашният гаучо се наведе, взе едно камъче от земята.

— Комуто се падне пълната ръка, ще излезе пръв!

— Добре, добре!

Карлос дръпна ръцете си зад гърба и нагласи камъчето. После ги протегна напред със свити пестници:

— Избирайте!

Рам посочи дясната ръка. Карлос разпери пръстите си. Празна!

— Губите!

Ученият беше свикнал с неуспеха. Пона начало не се осланяше на късмета. Дори не можеше да допусне, че съперникът му съвсем не по джентълменски беше пуснал незабележимо камъчето на земята и че и двете му ръце бяха празни, все губещи.

— Излизайте! По-скоро!

Дори му помогна да се изкатери.

Едва стъпил горе, Карлос захвърли надалеч клона, с който Амрит го бе изтеглила. С внезапно променен глас заповяда.

— Долу! Веднага долу! В ямата!

Тя гледаше слисана. Какво му стана?

— В ямата! — изкрещя той. — Чувате ли?

И преди тя да разбере, я блъсна долу. Видял всичко, Рам я пое в ръце.

Двамата се изправиха в пълно недоумение до стената, пред продължаващата да настъпва, макар и засега безопасна змия.

Карлос се огледа. На петдесетина крачки видя това, което търсеше — един труп на смазан от Счупения бивен удушвач. И до него

— наганът му!

Револвер — това му трябваше сега! Щеше да застреля и двамата! Бизнесът му не позволяваше да остави жив изобретателя. А жената беше опасна свидетелка, която също нямаше право да живее.

Забърза нататък.

Не предвиди едно — Сипаничавия.

При нападението на слона Ашок Кумар бе успял да се покатери на най-близкото дърво. И сега се спусна на земята. Препречи пътя му с насочено дуло. С вдигнат предпазител.

— Назад! — изръмжа той. — Назад в дупката!

Карлос се слиса. Тъкмо това не бе очаквал. А нямаше обичай да отстъпва.

Ашок го приближи, уверен в превъзходството си и посегна да го блъсне.

— Веднага! В...

Не довърши.

С удесеторени сили от обхваналия го ужас Карлос скочи напред, с отсечен замах изби оръжието от ръката му и замахна с юмрук. Врагът му избегна удара. С пъргавината на диво животно се метна напред и вкопчи в гърлото му коравите си пръсти. Пръсти на удушвач!

Но и другият не мислеше да се предава и тъй безславно да се раздели с живота. И той имаше сили и воля за борба. Полузадушен, успя да сграбчи нападателя си през кръста. И да натисне. Та да пречупи, ако може, гръбнака му.

Не успя да го пречупи, но го катурна на земята. Двете преплетени тела се завъргаляха в сухата шума като два диви звяра. Ту единият отгоре, ту другият. Натискаха, ритяха, хапеха, блъскаха с лакти. Ту единият отгоре, ту другият.

Карлос усещаше, че повече не ще издържи. Гърлото му хърхореше, задушено. Ала не се предаваше. От някогашните побоища с гаучосите му бе останал някакъв спомен.

Удар в корема! Под лъжичката! Онзи се присви. Карлос се възползва от това мигновено отпускане. Извъртя се отгоре му и когато усети коляното си върху адамовата му ябълка, натисна с все сила. И усети. Усети как изпращя хрущялът на гръкляна му. Усети как захърка задушното гърло.

Нов напор! И още един! И още... Продължи да удря с коляното и след като неприятелят му вече бе отслабил хватката си. И след като бяха омекнали всичките му мускули.

Победителят най-сетне осъзна какво бе станало. Сипаничавия беше мъртъв! Убил го бе той, Карлос Гонсалес. Бизнесменът, джентълменът.

Изправи се залитащ. Не само от изтощение. И от нещо друго... Нещо, което не искаше, което не можеше да възприеме. В краката му лежеше проснат като дрипа страшният гуру. Удушен! Един удушен удушвач. Убиецът му би трябвало да тържествува. Пак победител! А не можеше. Трепереше цял. Беше лишил от живот човек! Убиец! Физически убиец! Като наемниците... Наистина беше давал нареждания да премахнат някого, който му пречеше много. Но отдалеч, лично той не беше убивал. Само едно задраскване в черния списък. А то било страшно — ти да бъдеш физическият извършител. Физически извършител!

Потресен, заотстъпва назад. По-далеч от мъртвия... който го гледаше, сякаш заплашително, с изцъклените си безжизнени очи. Още по-далеч! По-далеч...

Мерна как, възползвала се от свирепия двубой, Амрит Каур се измъкваше от цистерната. Щеше да изтегли и годеника си. Да се измъкнат!

А не опита да попречи — най-важното беше това, че е убиец.

Не видя, само усети как върху гърба му се срина някакво тежко тяло, същинска скала от мускули, нокти и зъби. Как тези зъби се впиха във врата му. Чу как изпращяха натрошените прешлени. В предсмъртния си ужас зърна дерящата плътта му лапа с кафяви ивици. Призрака на джунглата!

За частица от секундата помисли това.

Възмездието на Кали!

И толкова...

София, юли 1996 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.